

BEZEVŠEHO

občasný občasník

40

ŘÍJEN 2013

OCEŇENÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice

/2007 + 2012/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem

/2008/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou

/2009/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky

/2009 + 2010/

VDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Milí čtenáři, je podzim a s ním vychází 40. číslo Bezevšeho. A tak oslavme společně jubilejní vydání. Deset čísel časopisu jsou zhruba tři roky života. Určitě vás teď napadlo, co bylo před třemi roky a co je dnes, co všechno se ve vašem životě změnilo. Zůstaňte ve škole, jejíž tvář uvnitř se za tuto dobu proměnila neuvěřitelně. Všechny třídy a veškeré chodby mají nové omítky a nábytek. Během letošních prázdnin proběhla rekonstrukce kabinetů, konečně! Knihárna se také polidštila. V prvním mezipatře se objevily dveře, které zabraňují chladu, aby proletěl celou školou jako komínem (a do skla byly vyleptány vzory, takže určitě nehrozí úraz, jak jste někteří zpočátku předpovídali). Máme teď uvnitř budovy neuvěřitelně teplíčko, které školu zútulnilo. A dějí se věci i dál. V učebně číslo 11 se už vyučuje na nových počítačích, právě se instalují další dataprojektory. Do učebny angličtiny přibude interaktivní tabule. Jen zevněšek odstraňuje a navozuje pocit, že je škola vybydlená. Budoucí žáci, nebojte se a přijďte se podívat do zámku, který rozhodně není strašidelný. Naopak. Uvidíte moderní vybavení a útulné prostory.

Listuji stránkami a kontroluji korektury. Jsem spokojená. Co všechno naši redaktori napsali! Těšte se na Poklad z půdy, autentický deníček,

který nám dovolí nahlédnout do časů před třiceti lety. Ze současnosti pochází Deník vysokoškolačky, který pro nás píše Yume. Z naší školy odešla na vysokou, z redakce nikoliv, čehož si moc vážíme! Čtenáři si tentokrát užijí anket až doaleluja. Redaktori se ptali na změny uvnitř budovy, na dětství, na nový život prvků nebo zpovídali ty, co u nás studují další obor, přestože už odmaturovali. Představí se vám noví členové redakční rady a zavzpomínají bývalí studenti. Těšte se na fotografie z turistického kurzu, na řadu recenzí a reportáží. Gratulujeme Janě Tomkové, která se probojovala mezi devět nejkrásnějších hasiček roku 2013. Janu vyzpovídal Sam. Velmi si vážíme rozhovoru s moderátorem a publicistou Alešem Cibulkou. Děkuje, pane Cibulko, jste dokladem toho, že i hodně vytižený člověk si umí najít čas. Zkrátka, kdo hledá způsoby, nehledá důvody. Děkuje! Pavle, omlouvám se ti za to, že jsem tě považovala za blázna (přínejmenším).

Milí čtenáři, vezměte si Bezevšeho a zapomeňte chvíli na čas. Časopis vám přináší naše zážitky, naše zkušenosti a naše články. Snad vás pobaví nejen perličky, které jsme nasbírali během dvou měsíců. Léto, sbohem, podzime, buď zdrav! A ty, zimo, ještě chvíli počkej, i když markety už s tebou koketují, my tě tu ještě nechceme!

Iva Šabatová

**Mnoho sil ve školním roce 2013/2014 všem polygrafákům
přeji zaměstnanci a přátelé školy.**

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

Na tomto místě vás vždy informuji o dění na našem domově mládeže.

V předprázdninovém čísle jsou poslední informace z dubna, a proto se ještě vrátím k závěru minulého školního roku.

● KVĚTEN 2013

● Zábavné soutěžní hrátky (chůze terénem poslepu, lov rybiček, hod koulí na cíl, ...), další díl etapové hry Kufr a psychohry byly hlavními aktivitami v tomto měsíci.

● Ve svých skupinách se paní vychovatelky J. Trejtnarová a L. Obergruberová věnovaly tématům prevence nelegálních i legálních drog, domáciho násilí a sexuálně přenosných nemocí.

● ČERVEN 2013

● Jako každý rok se na závěr školního roku, i přes nepříznivé deštivé počasí, povedlo uskutečnit INTRÁCKÉ GRILOVÁNÍČKO. Tradičně nás zachránil náš školní průjezd - nevěřili byste, jak hezky se dá pod ním grilovat.

● Pod vedením paní vychovatelky Jany Trejtnarové proběhla poslední, závěrečná část soutěžní hry Kufr i s vyhodnocením soutěže za celý školní rok.

● Ve skupině paní vychovatelky Lenky Obergruberové se bilancoval a hodnotil uplynulý rok v životě každého člena skupiny, co přinesl dobrého, co špatného, a dělaly se prázdninové plány.

● Paní vychovatelka Jana Machová se v obou měsících věnovala tématům jako jsou mezilidské vztahy, pomoc druhým, solidarita, sbírky, ...

... a po prázdninách začal nový školní rok...

● ZÁŘÍ 2013

● Domov mládeže opustili maturanti a vyučení třetáci a naopak přibýlo mnoho nových tváří z řad prváků. Noví obyvatelé se hodně rychle vpravili do života internátního. K tomu jim pomohly seznamovací schůzky a nejruznější seznamovací psychohry, které pro ně připravily paní vychovatelky. Opět byla zahájena oblíbená soutěž KUFR.

-lo-

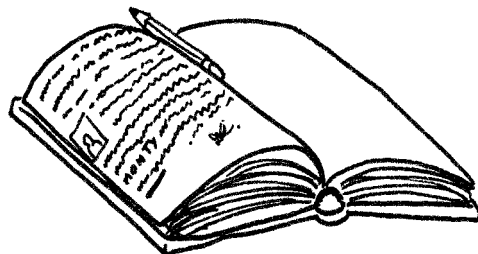
POKLAD Z PŮDY

Maminka mě poprosila, abych jí pomohla udělat pořádek na její půdě, v domě, kde jsem jako malá bydlela. Myslím, že těžší úkol mi dát nemohla, protože patřím k lidem, kteří vše schovávají tzv. „na památku“. Z mých památek se za léta vytvořila pěkně velká hromada a já se místo úklidu pohroužila do světa svého dětství.

Malý odřený medvídek, panenka Janička bez ručiček, sbírka diplomů, první zamilované dopisy, pionýrská kronika, staré deníčky, ... Pokoušela jsem se aspoň něco vyhodit, ale kromě mých prvních ustrížených copánků putovalo skoro všechno zase zpátky.

Mezi touto obrovskou přehlídkou mé minulosti jsem našla malý poklad, zapomenutý deník kluků z „intru“ v Krásné Lípě (kdysi dávno mívala naše polygrafická škola více domovů mládeže a dva z nich byly právě v Krásné Lípě).

Pojďte se mnou nahlédnout do všedních internátních dnů před třiceti lety...

23. 9. 1982, Krásná Lípa:

Bohužel dnes rozcvička byla. Zuřivá píšťalka našeho vychovatele nás vzbudila a uvedla až do nepříčetnosti a šoku. K snídani byl dnes náhodou chléb s máslem!!! Po nástupu do Pacifiku nás čekala opět škola, až na písemku z matiky vše proběhlo hladce. „Když se, Jendo, nezačneš učit, asi propadneš!“ Tato slova pronesla k Čertovi soudružka učitelka Žabokrtská. Po příjezdu na intr jsme zjistili milé překvapení, už třetí jednička z úklidu za sebou, máme tedy vycházku v pondělí. Dnes probíhal generální úklid, po kterém měl vycházku jen náš pokoj 23. Honza dostal za svou propíchanou ruku od soudruha Obergrubera pěkný trest. Vyfasoval krumpáč a musel vykopat všechnu trávu v příkopu před intrem. O půl osmé se promítal film Noční jízda. My jsme koukat nebyli. Dobrou noc.

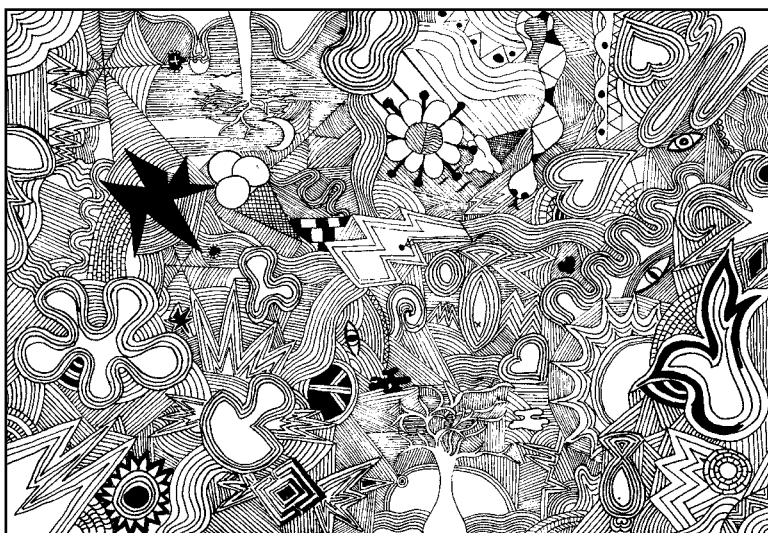
27. 9. 1982, Krásná Lípa:

Dnes ráno rozcvička nebyla, trochu přšelo. K snídani byl chléb se škvarkama. Ve škole jsme se vymlouvali, že máme špatný rozvrh hodin, ale nikdo na to neskočil. Když jsme čekali na vlak, až pojedeme, zatáhl Láďa za záchranou brzdu. Ozval se nesnesitelný uší trhající pískavý zvuk. Reflexivně jsme si začali ucpávat uši. Přišel průvodčí a spravil brzdu, nic z toho nebylo, ale pořádně jsme se vylekali. Odpoledne jsme šli běhat a hrát fotbal. Po večeri jsme měli vycházku, protože jsme dostali jedničku z úklidu, už pátou za sebou. Třetáci Kořínka chytli a zavřeli ho do skříně a on tam musel kukat a štěkat.

-lo-

Využití
rovných
a volných
linií
v abstraktní
kresbě

Aneta
Schmidtová,
1.P

VÍTE, CO JE KYBERŠIKANA

Kyberšikana je jednou z forem psychické šikany. Je to zneužití ICT (informačních a komunikačních technologií), hlavně mobilních telefonů a internetu k činnostem, které mají někoho záměrně ohrozit, ublížit mu. Podobně jako u šikany tváří tvář se jedná o úmyslné chování, kdy je oběť napadána útočníkem nebo útočníky.

Musíme ji odlišovat od kritiky na internetu bez zlého úmyslu, bez nadávek a ponižování. Není to také vzájemné psychické násilí ani věcný konflikt, i opakovaný, mezi rovnocennými partnery.

KYBERŠIKANA není sama o sobě trestným činem ani přestupkem, ale její projevy mohou naplňovat skutkovou podstatu např. těchto trestných činů:

- nebezpečné pronásledování
- účast na sebevraždě
- porušení tajemství dopravovaných zpráv
- porušení tajemství listin a jiných dokumentů uchovaných v soukromí (například zveřejnění fotografií z telefonu oběti)
- pomluva – například vytvoření webových stránek zesměšňujících oběť...

I proti kyberšikaně se dá účinně bránit, v případě, že vás ohrožuje, netrapte se sami, hledejte pomoc!

Bc. Lenka Obergruberová,
školní metodička prevence

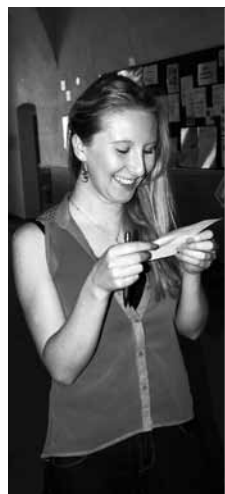
ZE ŽIVOTA ŠKOLY STUDENTSKÉ VOLBY

Jak si jistě mnozí z vás všimli, na naší škole proběhly studentské volby. Jedná se o pravidelnou akci, pořádanou již několik let za účelem průzkumu veřejného mínění mezi studenty a zjištění, jak je na tom naše generace s politickými preferencemi. Já jsem měl tu čest stát se samozvaným porotcem, počítadlem a dozorcem voleb společně s Petrem Andělem a Tomášem Prokúpkem. Netřeba snad dodávat, že tato funkce příhodně připadla na dobu, kterou bych jinak trávil na odborném výcviku.

Volby probíhaly poměrně poklidným tempem, žádné vážné prohřešky ani nezákonné vykřikování neonacistických hesel se i přes očekávání nevyskytlo. K volbám přišlo vás, studentů naší školy, hned 105 a to z celkového počtu 185 žáků. Výsledky voleb bohužel zveřejnit nemohu, jelikož toto právo náleží podle pravidel projektu pouze řediteli školy, nicméně mohu říct, že jedna strana vyhrála volby celkem jednoznačně. Objevilo se i několik hlasů překvapivých a pět studentů nepochopilo, jak se vyplňuje volební lístek, a proto jejich hlasy nemohly být započítány.

Přesto si myslím, že se naše malé volební dopoledne povedlo, a doufám, že plnoletí žáci půjdou i k volbám skutečným, jelikož je to zatím jediný způsob jak ovlivnit dění v naší zemi.

-Sam-

ANKETA PROČ PŘÁVĚ POLYGRAFKA

BÁRA ŠUDOVÁ

Proč ses rozhodla jít právě na polygrafku?

Když jsem objevila tuto školu, obor polygrafie mě zaujal a chtěla jsem ho studovat.

Líbí se ti na polygrafce?

Ano líbí, je tu příjemné prostředí.

VALENTINA TURNOVÁ

Proč ses rozhodla přestoupit na polygrafku?

Protože jsem si myslela, že „energo“ ve Varnsdorfu je zábavné, ale nebyl tam žádný pořádný systém učení a ani dobrý kolektiv ve třídě.

Líbí se ti na polygrafce?

Díky dobrému kolektivu ve třídě ano.

DOMINIK CHRT

Proč ses rozhodl dál studovat na polygrafce?

Protože jsem chtěl mít další vzdělání (maturitu) a poznat další lidi.

Jak dlouho tu studuješ a co už jsi vystudoval?

Studuji tady 5. rokem. Dokončil jsem učební obor knihař.

RUDA PETÍK

Proč ses rozhodl dál studovat na polygrafce?

Chtěl jsem poznat nové lidičky a udělat si maturitu.

Jak dlouho tu studuješ a co už jsi vystudoval?

Studuji 4. rokem. Mám tu už dokončený učební obor tiskař.

Pro čtenáře Bezevšeho připravila -flexik-

O prázdninách si našli čas, aby se vrátili na místo činu, herec Jiří Maryško (úplně vpravo) spolu se svým spolužákem Vitem Štolbou - oba absolventi naší školy z roku 1999.

DENÍK VYSOKOŠKOLAČKY

ДЕНІК ВІСЬКОШКОЛАЧКА

Dostat dopis s pozvánkou na talentové zkoušky byl příjemný pocit, ještě příjemnější byl dopis s nápisem „přijata“. A tak jsem nastoupila na vysokou školu v Ústí nad Labem. Když jsem jela na zápis, pokazilo se mi auto, a tak pro mě jel přítel. Dorazili jsme v půlnoci, do rána jsme si povídali a já zaspala autobus, a tak jsme jeli autem. Už nikdy neřeknu, ať jede do zakázané zóny, protože jsme okamžitě dostali pokutu. Bylo ráno a já už měla dost. Jen díky tomu, že už jsem měla na vysoké známé, jsem našla aulu, kde se zápis konal. Dostala jsem index, kam jsem si nalepila fotku a zapsala předměty – z poloviny (do teď je nemám dopsané). Den to byl vyčerpávající, ale nezbyvalo nic jiného, než uklidit byt. Ano, jako vysokoškolák jsem si řekla, že nebudu na koleji, ale v bytě, a dost mě to baví. Ač je byteček maličký a jsme tam tři, zvládáme to.

Ach ano, začíná mi první týden učení. Zmocňuje se mě panika, jediná dobrá věc je, že před začátkem školy jsme měli výtvarný kurz, kde byli učitelé i spolužáci. Díky tomu vím, že už někoho budu znát. První týden toho po nás moc nechtěli, asi pětkrát jsme se představovali. Protože každý den, máte jiného učitele, ne jako na střední, že máte jednoho učitele čtyřikrát do týdne. O to je i menší šance nějakých oprav a podobně. Můj rozvrh je pekelný, od pondělí do středy mám od osmi do osmi, čtvrtky a pátky mám volno. Zní to možná skvěle, ale jen to volno. Dvanáct hodin na nohou je docela záhul. Já se do toho dostanu! Další peckou je finanční stránka, jen za desky velikosti A1 jsem dala tři stovky. O dalších věcech ani nemluví. Na vysokou se musím šetřit. Naštěstí se dá zažádat o příspěvek na bydlení. Další věc, která mě zaujala, je projekt Erasmus, kdy můžete vycestovat do zahraničí a udělat si zápočet tam. Snad se mi poštěstí někam vycestovat. Začíná mi druhý týden, kdy už asi budu muset vykazovat nějakou činnost.

Samostatné bydlení má něco do sebe, jste svým pánem, což obnáší i spousty nevýhod. Začnete zjišťovat, že už se chováte jako vlastní máma (což v šestnácti byla ta nejhorší nadávka), protože vám vadí, že vaši spolubydlící když otevřou okno nezavřou topení, nechají mokrou zmuchlanou utěrku, u které je jasné, že neuschne a spousty podobných věcí. A to vás vytáčí! Jsou to maličkosti, kterými jste vytáčeli vy vaše rodiče, a nechápali jste, proč je to vlastně vytáčí. Tak tady to máte!

Být vysokoškoláčka pro mě zatím není taková sranda. Sice mám školu jen tři dny, jenže pak další dva dny jsem stejně zabraná školou, referáty a různými pracemi. Do toho se snažím udržovat uklizenou domácnost, což obnáší zametání, vytírání, praní, sušení, občas vaření. Na to, že jsem byla zvyklá uklízet jednu místnost na intru jednou za týden, neprat si a uvařenou jsem taky měla, je tohle – záhul. A v neposlední řadě se snažím být i kamarádka a partnerka. Myslím, že toho mám dost, ač to tak původně nevypadalo.

-YumeOokami-

Někdo z vás už mě zná, ale někteří přišli na polygrafku tento rok (těm tiše závidím), a tak se představím. Jsem bývalou studentkou polygrafky, která minulý školní rok odmaturovala (a hned by se vrátila zpátky). V novinách jsem už starý mazák, a ačkoliv už na polygrafku nechodím, chci do ní patřit aspoň tímto způsobem.

PRÁZDNINY EX-POLYGRAFAČKY

A co napsat? Co třeba o prázdninách člověka, který má po maturitě?

Mou první akcí byl turistický kurz v Hamru s polygrafkou, který jsem si skvěle užila. Byla velká vedra a já se dokázala jen doplazit na pláž nebo zpátky do kempu, kde jsem se nechala žrát komáry. Hlavní bylo, že jsem tu strávila čas s lidmi, které jsem posledních pár let potkávala.

Hned po stanování jsem se sebrala a jela do Varnsdorfu pod tetovací jehlu – konečně jsem si splnila svůj sen. Další týden jsem se vydala na Derby do Sosnové, které si mě motoristické srdce zamilovalo. Ještě ten víkend jsem jela na koncert skupiny Krucipůsk. Největším trhákem prázdnin byl velkolepý koncert anglické heavy-metalové kapely Iron Maiden. V druhém měsíci jsem měla možnost jet na velký sraz příznivců anime, mangy, Japonska a letos i her League of Legend, herních konzolí Xbox nebo Wii Nintendo. Byla jsem mile překvapená, jak se Advik vrátil zpátky do starých kolejí s tím rozdílem, že se o trochu víc zaměřil na herní průmysl.

V půlce měsíce mě čekal zápis na vysokou školu, stihlo se mi rozbít auto a v den zápisu jsem ještě zaplatila pokutu, ale nakonec vše dobře dopadlo a já se stihla zapsat. Na začátku září už mě čekal na vysoké škole výtvarný kurz, kde jsem potkala i bývalé studenty z polygrafky. Bydleli jsme v zajímavém areálu statku plného umění.

A bombou nakonec byl mladoboleslavský festival RockAir, kde vystoupily kapely Škvor, Krucipůsk, Wanastovi Vjecy a Kabát. Myslím si, že to bylo to nejlepší zakončení prázdnin.

Teď už mě jen čeká nástup na vysokou školu. Je to zvláštní, když si všechno musíte zařizovat sami, například rozvrh. Doufám, že jste si všichni užili tak nabitě prázdniny jako já. Všem prvkům přeji, ať se jim ve škole líbí, a čtvrtákům pevné nervy k učení na maturitě.

- YumeOokami -

Jak vzpomíná NA POLYGRAFKU moje maminka

Moje maminka dřív chodila na polygrafku, a tak jsem se rozhodla, že s ní udělám rozhovor o škole, o lumpárnách, které provedla, a o všem okolo.

Dělala jsi přijímací zkoušky a kdy jsi nastoupila do školy?

Ano, dělala jsem je. Tenkrát byly z matematiky a češtiny. Do školy jsem nastoupila v září 1987.

Kdo byl tvůj třídní?

Můj třídní byl Ing. Daniel Zeman. Když přišel poprvé do třídy, mysleli jsme si, že je to starší spolužák. Byl bezva a hodně si toho s námi užil. Byli jsme velcí rošťáci, ale v určitých mezích.

Jaký obor sis vybrala?

Vybrala jsem si ruční sazbu. Je to krásný obor, který už neexistuje, naši práci převzaly počítače. Původně jsem na tuto školu vůbec nechtěla, chtěla jsem se věnovat zvířatům, ale už po pár dnech se mi tam velmi zalíbilo. Byly to krásné roky.

Jaké lumpárny jsi provedla?

Já osobně jsem jela jen ve dvou větších lumpárnách. V jedné hned v prvéku, kdy nám spolužák kradl na praxi svačiny. Koupili jsme projímadlo a dali ho do mléka. Dílny jsme měli u šaten a nahoru k toaletám to bylo daleko. Miloš toho dne moc práce neodvedl a svačiny se nám přestaly ztrácet. Druhý průsvih jsme měli celá třída, když jsme se rozhodli, že v pátek třídněho nepůjdeme do školy. Zameškané hodiny jsme si odpracovali na stadionu.

Na které kantory ráda vzpomínáš?

Samozřejmě na našeho třídního, pana Daniela Zemana. Byl pro každou legraci a byl nám i kamarádem. Pan Bohumil Čunát si na mě vždy udělal čas, znal moje radosti i starosti a vždy mi poradil a pomohl. Na paní Honzíkovou a její: „Richterová, Richterová, opět za pět, jděte si sednout!“ asi nikdy nezapomenu, ruštinu jsem neměla ráda, ale učitelku velmi. A Ivo Šabata uháněl vždy ráno úsměvem fofrem z kabinetu do dílen, jinak než dobře naladěného jsem ho snad neviděla.

Našla jsi po maturitě v tomto oboru práci?

Bohužel ne, půl roku jsem pracovala přímo pod učilištěm a potom mimo obor. Mrzí mě to, tato práce mě velmi bavila.

Jak jsi prošla maturitou?

Byla jsem hrozný trémista, a i když jsem se učila dobře, před komisí jsem nemohla ze sebe dostat ani jak se jmenuji. Mám pocit, že mě nechali odmaturovat jen z milosti.

Kdybys byla v deváté třídě, vybrala by sis znovu tuto školu?

Určitě, byly to roky plné pohody, kdybych mohla, hned se vrátím.

Něco na závěr?

Jsem ráda, že jdeš v mých stopách. Všem, co na tuto školu chodíte, přeji, aby se vám tam líbilo tak jako mně. A kantorům pevné nervy.

Děkuji za rozhovor, mami.

-Šmudla-

Představujeme nové členy redakční rady

Milí čtenáři, prý se mám nějak představit, a tak vám o sobě něco napíšu. Moje jméno je **KARLA BRODINOVÁ**, ale v časopise se budu představovat jako Šmudla. Chodím do 1.P a jsem nová redaktorka BZV. Svůj volný čas trávím většinou u knížek. Moc ráda čtu sci-fi, fantasy a romantiku. Občas si zahraju na klavír nebo kytaru, ale nejraději hraju na nervy. Také ráda koukám na komedie, fantasy, sci-fi a romantické filmy, líbí se mi např. Sherlock Holmes, Sherlock Holmes 2, Hra stínů, Iron man 1, 2, 3, Tři mušketýři a plno dalších filmů. Také mám ráda hudbu. Poslouchám všechno možné, ale nejvíc asi rock a metal.

-Šmudla-

Ahoj, jmenuji se **LUCIE KRUPÍČKOVÁ**, jsem z Rumburku a tento rok jsem nastoupila do 1.P. Ráda chodím jen tak ven s kamarády, občas si zahraju fotbal nebo poslouchám muziku. Ráda fotím, hlavně přírodu. Své fotky ráda upravuju. Miluji horory, ale občas se taky kouknu na nějakou komedii nebo seriál. Můj nejoblíbenější horor je V zajetí démonů a různé podobné horory, ve kterých je děj založen na tom, že se rodina nastěhuje do domu, kde se něco stalo. Jinak ze seriálů samozřejmě Simpsonovi a nějaká komedie, u které se zasměju, například Neřízená střela nebo 21 Jump Street. Poslouchám všechno, co

se mi líbí, jediné, co bych asi vážně nesnesla, je metal, rock a punk. Když jsem byla mladší, snažila jsem se napsat knížku, ale pak začalo těžší učení a já jsem si už na pokračování ve psaní nenašla čas. Tak jsem to chtěla zkusit v našem školním časopise Bezevšeho, protože mě prostě baví psát jakékoliv články. Doufám, že se vám budou líbit. Moje přezdívka bude flexík, protože se mi povedlo místo flexotisk napsat flexisk, takže jsem to změnila na flexík. Nevím, jak se mi podařilo tak přepsat.

-flexík-

Zdravím tě, čtenáři Bezevšeho. Ne, nevadí že si jen prohlížíš obrázky.

Právě jsem však upoutal tvou pozornost a to je dokonalou příležitostí se ti představit.

Mé jméno je **KAREL REISINGER** a jsem starý již dvacet let, přátelé mi však říkají Charlie a neustále mě mají za pubertáka.

Mezi mé velké záliby patří každopádně počítač a vše kolem něho, dále však do objektů mého zájmu patří středověká kultura, zejména gotika a renesance. Líbí se mi styl života, který kdysi lidé žili.

Myslím si, že mám smysl pro černý humor a rád se zabývám i neverbální komunikací.

Zůstala jsem na polygrafce

Není to tak dlouho, co jsem do BZV psala dopis na rozloučenou. Haha. Asi si teď říkáte: „Tak co tady ještě dělá?“ Když dovolíte, vysvětlím vám důvody.

Byla jsem skálopevně rozhodnuta vycestovat z republiky, vyletět z hnízda, poznat svět a začít někde na novém, snad lepším, místě. S oblibou říkám, že mi plány nevyšly. Víceméně. V podstatě se mi změnil názor po turistáku. Za celé čtyři roky na polygrafce jsem nebyla ani na jednom lyžařském nebo turistickém kurzu, a proto jsem se rozhodla, že aspoň jeden absolvuji v posledním ročníku. Lyže nemám, takže jednoznačně vyhrál letní kurz. Parádně jsem si ho užila, hezky se opálila, poznala spolužáky z nižších ročníků a po příjezdu domů jsem takřka několik dní proplakala, že ještě nechci, aby tohle všechno skončilo, aby skončil můj život na polygrafce. Uvědomila jsem si, jak moc blízké mi to tu je a že vlastně ani nechci opustit rodinu a kamarády. Na nový začátek v cizím prostředí jsem se necítila připravená. Naštěstí mi škola umožnila studovat dál v učebním oboru Knihář a za to jsem vděčná. Na knihárně mě to baví a za rok uvidím, co dál. Životní cesty jsou nevyzpytatelné.

-Krejčovic-

Občas rád kreslím, bavím své okolí a někdy prudím spolubydlící na DM, čímž je naplněn můj denní program.

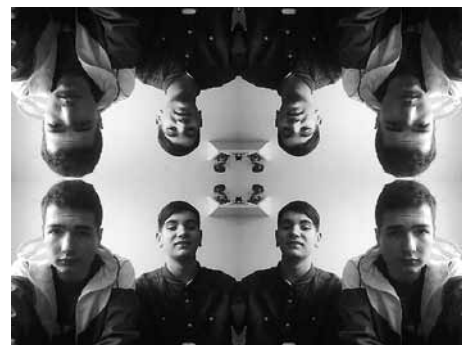
Oblíbenou hudbou je pro mne klasický rock, metal a death metal. Naprostou dokonalostí jsou pro mne kvalitní kytarové riffy, o které se kolikrát také pokusím. Do rady Bezevšeho jsem vstoupil zejména z popudu, že dobře píši. Tak doufám, že se mé články budou líbit.

-Charlie-

Proč pokračuješ na polygrafce?

DAN BARTOŠ - Na polygrafce pokračuju především z důvodů nenalezení práce. Jelikož nejsem studijní typ, nechtěl jsem pokračovat ani vysokou školou a nabídka jednoho roku navíc za další „papír“ (respektive výuční list jako tiskař) mi přišla dost fěrová. Navíc rovnou pracovat úplně mimo obor se mi také nechtělo a tohle mi přišlo jako dobrý nápad do budoucna plus jakási odměna ročního klidu za úspěšně vykonanou maturitu.

DOMINIK KNAP - Po odmaturování jsem se ihned přestěhoval do Prahy, kde jsem od června pracoval v bance a připravoval se na jazykovou školu, kam jsem byl přijat. Ovšem mé plány mi zkrížila nabídka jít pracovat ke známému v Praze na post polygrafického pracovníka. Avšak podmínkou bylo si udělat tiskaře, alespoň s výučním listem. No a tak jsem se ocitnul zpátky ve starých kolejích (smích).

HONZA PATERA - Nedal jsem talentovky na VŠ a nechci makat (smích).

Ptala se -Krejčovic-

Jaké bylo vaše dětství?

Každý z nás měl v dětství určitě nějakou oblíbenou hru, kterou chtěl hrát pořád, a ať jí měl rád sebevíc, teď by ji nevěnoval žádnou pozornost. Každý z nás měl nějaké místo, kde se mohl před vším schovat, kde ho noční můry a příšery nemohly dohnat. Co jste jako děti milovali? Byly to bonbony od babičky nebo sladké žvýkačky? Je zvláštní, jak nám takové maličkosti uvíznu v paměti. Nad touhle otázkou mě přiměl přemýšlet pan učitel Roman Liščák, když se ho jednou můj spolužák snažil uplatit kindervajíčkem, aby ho pustil dřív domů. Co všechno z dětství v nás zanechalo toho dětského ducha? Všichni jsme si přáli být co nejdříve velcí. A teď? CHCEME BÝT ZNOVU DĚTMI.

IVA ŠABATOVÁ

Jaký byl váš největší „průšvih“, který jste jako dítě provedla?

Průšvihů bylo hodně, třeba jsem v první třídě nešla domů, ale ke kamarádce. Tam jsem si hrála až do podvečera a doma nastal poplach. Tenkrát mi vařečka vysvětlila, že o mně musí rodiče vědět. Jindy jsem dostala důtku třídního učitele za napovídání. Moc jsem se bála, co bude doma, ale naši mi řekli, ať příště nenapovídám, a přešli to. A do třetice musím prozradit, že nejvíc průšvihů jsme udělali s mým bratrem, když jsme se prali nebo honili. Prozradím třeba rozbité sklo ve dveřích, rozražené obočí nebo zlomenou ruku. Stačí?

Na co jste byla nejvíce pyšná?

Teď nevím, co odpovědět. Myslíš v dětství? Samozřejmě na to, když mě někdo pochválil, když jsem dostala dobrou známku nebo vymyslela v písničce hezký druhý hlas. Pyšná jsem vlastně byla vždycky na to, když jsem něco hezky zazpívala. Pak na to, že jsme odmaturovala, udělala státnice, když se mi narodily děti, to jsem byla snad nejpyšnějším člověkem na světě.

Jaká byla vaše nejoblíbenější sladkost?

Jakákoliv čokoláda, kočičí jazyčky nebo banány v čokoládě.

Jaké jídlo jste nesnášela a jak je to teď?

Jsem velmi vybíravá, když jsem byla malá, nejedla jsem polovinu jídelníčku. Maminka ze mě šlela. Nemám ráda rajskou omáčku a veškeré papriky v kyselém nálevu (čalamáda), které se přidávají do jídla. Taký moc nemusím brambory. V dětství jsem nejedla koprovku a čočku. Díky

zdejší výborné kuchyni tato jídla jím a čočka patří k nejoblíbenějším pokrmům.

Čeho jste se nejvíce bála nebo jaké bylo vaše noční můry?

Toho bylo! Bála jsem se tmy, díky bobříku odvahy na letním táboře jsem se obávala všech neexistujících strašidel. Pak samozřejmě čertů, dokonce i Mikuláše. Bála jsem se tmy a nočních zvuků. Někdy jsem se bála i tlukotu vlastního srdce. Člověk by neuvěřil, jaký rámus dělá srdce, které začalo ze strachu bušit.

V co, na co jste nejvíc věřila?

Přeci na Ježíška. To bylo nejkrásnější. A krásné bylo i odhalení, že neexistuje, protože rodiče jsou přeci tak roztomilí, když předstírají, že Ježíšek existuje!

Na co jste si nejradši hrála?

Toho bylo taky hodně. Nejmilovanější byla vybíjená. To byla prostě vášeň. Hráli jsme vybiku denně a do úmoru. Pak to byly všechny možné hry: Honzo, vstávej nebo Cukr, káva, limonáda, čaj, rum, bum, Na schovávanou...

Taky jsme chodili na skalku do pole a tam jsme se měnili ve Vinnetoua a Old Shatterhanda nebo jsme z balíků slámy stavěli na poli bunkry. Když jsme byli hodně malí, stavěli jsme si s bráškou z polštářů sedací soupravy auto a cestovali jsme v našem obýváku se všemi plyšáky a panenkami do neznámých krajů. Rodiče vstali a z obýváku měli kůlničku na dříví.

Jaká byla vaše nejoblíbenější pohádka?

Nejprve to byly jednoduché pohádky, jako je Perníková chaloupka, Hrnečku vař, O Budulínkovi, později jsem milovala všechny o princeznách, dracích, všechny od Němcové a Erbeny. Měla jsem svoji knihovničku plnou pohádkových knížek. Celé dětství jsem buď četla nebo večer poslouchala vypravovat pohádky od rodičů. A nejlepší byly ty od dědy. Říkávala jsem mu dědoušku, měl to rád. Byl to muzikant, jezdil po světě s cirkusem Kludský, hrál tam v kapele na klarinet. Uměl vymýšlet tak kouzelné pohádky. Leželi jsme vždycky po obědě v kuchyni na otomanu, babička umývala nádobí, v kamnech praskalo a děda vyprávěl a vyprávěl. Dodnes mě mrzí, že jeho pohádky nejsou zachyceny na papíře. Už jsem je všechny zapomněla.

A nakonec musím vzpomenout na televizní pohádku všech pohádek, na Popelku. Milovala jsem tu zpívanou s Evou Hruškovou (Jako je koráb připoután k molu), později přišly na řadu Tři oříšky pro Popelku s Libuškou Šafránkovou.

Co vám z dětství zůstalo dodnes? (zvyky)

Jíme všichni společně, vždycky. Večer si říkáme dobrou noc a ráno dobré ráno. Stále se scházíme celá rodina o svátcích a narozeninách. Jinak dodržujeme všechny tradice, o Velikonocích se u nás pletou pomlázky, na Vánoce se strojí stromeček. A nejen to.

Z dětství mi zůstaly krásné vzpomínky a hlavně pocit, že mě rodiče nikdy nenechají na holičkách. Taky mi zůstalo dětské srdce, miluji pochvalu, úsměv, odměnu a mám ráda humor. Strašně ráda blbnu. A pohádky? Tak ty mi zůstaly v srdci navždy.

Kdo byl vaše první láska a proč?

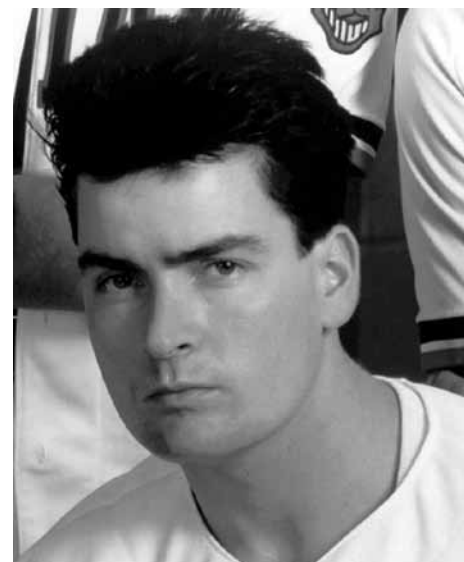
Byl to jeden kluk v džínách s dlouhými vlasy, kterého jsem uviděla na takzvaných čajích (jakási diskoteka v odpoledních hodinách bez alkoholu pro mladistvé). Ani si mě nevšiml. Byla to platonická láska.

Jaká byla vaše oblíbená písnička z dětství?

V dětství jich bylo mnoho, ale první písničku jsem zazpívala, když mi byl rok. Neuměla jsem pořádně mluvit a žvatlala jsem šly panenky silnicí, potkali je myslivci dva asi takto: šli panenky syny, pokali je mysicí dá. Pak to byla Okoř, Pod tou skálou, v dětství to byly všechny trampské písničky. U nás doma se vždy hrálo na kytaru a zpívalo se. Celé moje dětství bylo spojeno s kytarou a zpíváním. K tomu mě vedli všichni, nejvíc mě motivoval táta, měli jsme i duo a dodnes si často spolu zazpíváme „ty naše“.

Co jste dělala abyste si připadala starší?

Každá holka se přeci namaluje, když chce být starší!

JAN PATERA

Jaký byl tvůj největší „průšvih“, který jsi jako dítě provedl?

Bylo jich dost, ale když jsme na polygrafce, zmíním se o naší aféře se samolepkami. Na té velké trubce, co vede podél zdi cestou do jídelny byly dříve nalepeny samolepky, které vytvořili předešlí žáci. A jednoho dne je sundali. Nás to naštválo, tak jsme ji ještě ten den večer polepili srandovními samolepkami s penisy a ještě samolepkami s nápisem: Proč? Na-

konec jsme ještě doprostřed nalepili: Odstranili jste kus polygrafky a to máte za to. Samozřejmě se na to přišlo a následovala ředitelská důtka a uklizení samolepek.

Na co jsi byl nejvíce pyšný?

Asi když jsme vyhráli 3. místo v házené na turnaji v Ostravě.

Jaká byla tvoje nejoblíbenější sladkost?

Kinder bueno a ještě lízátko.

Jaké jídlo jsi nesnášel a jak je to teď?

Všechnu zeleninu, protože mě ji nutili jíst, ale asi nejvíc jsem nesnášel fazole. To mi zůstalo doteď, nemám je rád v jakémkoliv podobě.

Čeho ses nejvíc bál, jaké byly tvoje noční můry?

Asi toho bylo víc, ale pamatuju si, jak jsem se koukal na Drákulu a potom se bál mít v noci otevřené okno.

V co, na co jsi nejvíc věřil?

Věřil jsem na Ježíška a že není, jsem zjistil pomocí kamery. Každé Vánoce jsme si doma natáčeli a jednou zůstala zapnutá kamera v obýváku a já viděl rodiče, jak dávají dárky pod stromeček.

Na co sis nejraději hrál?

Ve školce na policajty a zloděje a pak už jsem nom na vojáky.

Jaká byla tvoje nejoblíbenější pohádka?

Tom a Jerry, bavilo mě, jak si navzájem dělají naschvály.

Co ti z dětství zůstalo dodnes? (zvyky)

Jako malý jsem rád kreslil a to mi zůstalo dodnes a co se týče chování, vždy jsem byl pro každou špatnost.

Co jsi dělal, aby sis připadal starší?

Pil jsem pivo, i když mi nechutnalo, až později jsem mu přišel na chuť.

■ TOMÁŠ NOVOTNÝ

Jaký byl tvůj největší „průšvih“, který jsi jako dítě provedl?

Ukradl jsem motorku, když jsem ji tlačil do kopce a zjistil, že ji neumím nastartovat, zahodil jsem ji do křoví.

Na co jsi byl nejvíce pyšný?

Vyhrál jsem nad babičkou v pojídání rýže čínskými hůlkami a výhra byla dvacetikoruna. Už nevím, za co jsem je utratil.

Jaká byla tvoje nejoblíbenější sladkost?

Ta od bráchy, ta kterou mi zrovna dobrovolně nedal.

Jaké jídlo jsi nesnášel a jak je to teď?

Kapustu, vařený hrášek, kukuřici a dršťkovou polévku. Nic se nezměnilo až na to, že teď toho nemám rád mnohem víc.

Čeho ses nejvíc bál, jaké byly tvoje noční můry?

Vždycky jsem se bál toho, kolik je hodin, když jsem musel být v určitou dobu doma. Kolikrát jsem asi přetočil svoje hodinky o několik hodin?

V co, na co jsi nejvíc věřil?

Věřil jsem, že Japonsko není Japonsko ale „Japlonsko“, to mi ale bylo pouhých čtrnáct let.

Na co sis nejraději hrál?

Rád jsem stavěl různá obydlí vysoko nad zemí, tam někde v korunách stromů.

Jaká byla tvoje nejoblíbenější pohádka?

Toystory, protože na tu dobu to mělo hodně propracovanou grafiku. A nelíbila se mi jen grafika, ale i poutavý příběh.

Co ti z dětství zůstalo do dnes? (zvyky)

Nedochvilnost, smysl pro systém v nepořádku a pořád mám rád dětské přesnídávky (hlavně ty Josefa Karfíka ze 3.S, tímto bych se mu chtěl za krádeže omluvit, tenhle týden už to nikdy neudělám).

Kdo byla tvoje první láska a proč?

Jmenovala se Jolana, byla to první dívka, které jsem dal pusu (dětskou pusou).

Co jsi dělal, aby sis připadal starší?

Nosil jsem věci po dědovi a pak jsem zjistil, že jsou babiččiny.

■ JANA TREJTAROVÁ

Jaký byl váš největší „průšvih“, který jste jako dítě provedla?

Dalo by se říct, že jsem byla vzorné dítě. Většinou jsem spíš kryla svého bratrance, když dělal různé lumpárny, třeba dával kameny na koleje. Vlastně nejvíc jsem ho kryla, když jsem mu podepisovala žákovskou. Na to se však nikdy nepřišlo.

Na co jste byla nejvíc pyšná?

Asi na to, že jsem se brzo a hlavně dobře naučila lyžovat, bavilo mě to.

Jaká byla vaše nejoblíbenější sladkost?

Tak to si pamatuji, byl to takový dortík - čokoládový kalíšek naplněný šlehačkou.

Jaké jídlo jste nesnášela a jak je to teď?

Tlusté maso v jídle, ale teď už mi to nevádí.

Čeho jste se nejvíc bála nebo jaké byly vaše noční můry?

Jednou, když maminka šla do krámu a nechala mě samotnou doma, jsem se bála, že jí cestou sežere vlk, to bylo po tom, co mi vyprávěla pohádku o Červené Karkulce.

V co, na co jste nejvíc věřila?

Že se stanu učitelkou, možná protože jsem si na to pořád hrála.

Na co jste si nejraději hrála?

Na indiány, měli jsme to z filmů o Vinnetouovi. Dělalí jsme si různé kostýmy a rodiče nám vymýšleli stezky v lesích, něco jako trasy pro průzkumníky.

Jaká byla vaše nejoblíbenější pohádka?

Vždy jsme měla ráda hlavně filmové pohádky a nejradši jsem měla Princeznu se zlatou hvězdou na čele.

Co vám z dětství zůstalo dodnes? (zvyky)

Navštěvuji ráda různá muzea hraček, kde hledám hračky, které jsem taky jako malá měla.

Kdo byl vaše první láska a proč?

Ve druhé třídě, když jsem poprvé políbila kluka. Tak to jsem se zamilovala, bohužel moje láska nebyla opětována.

Jaká byla vaše oblíbená písnička z dětství?

Neustále jsem musela poslouchat dechovky, proto jsem si oblíbila Oči má sněhem zaváté od Karla Gotta. Tou dobou to byl hit.

Co jste dělala abyste si připadala starší?

Vycpávala jsem si prsa vatou a klubičky.

■ ROMAN LIŠČÁK

Jaký byl váš největší „průšvih“, který jste jako dítě provedl?ww

Občas jsem zazlobil, ale jinak jsem moc průšvihář nikdy nebyl!

Na co jste byl nejvíce pyšný?

Na své rodiče! A jsem i nadále, protože díky nim jsem tím, kým jsem. A samozřejmě na své nejbližší.

Jaká byla vaše nejoblíbenější sladkost?

Právě asi ono zmíněné kindervajíčko, díky kterému vznikla v učebně debata o oblíbených sladkostech a vzpomínkách na dětství a posléze došlo až k této anketě. Pamatuji si, že byla éra, kdy byla v tomto vajíčku edice žab a o ty byl boj se spolužáky. Vyměňovalo se a soutěžilo. Dokonce mi tenkrát rodiče o víkendech kupovali třeba tři vajíčka, abych měl sbírku už konečně ucelenou. No a když už jsme u těch vajíček, tak jsme potom ty obaly s kamarády plnili šumákem (to už je taky historie) nebo kypřícím práškem a vodou, zavřeli, zatřepali a hodili do dálky. To byly naše malé soukromé granáty, které se roztřístily v povzdálí na poli. Jaké jídlo jste nesnášel a jak je to teď?

Kupodivu jsem neměl rád většinu jídel, co teď naprosto zbožňuji. Třeba bramborák. Nebo jsem si při opékání (tenkrát se skoro negrilovalo, každý měl většinou na zahrádce jen malé

ohniště) dal raději nějaký ten párek místo klobásy. A nezapomenu na rumburské limonády. Třeba na chuť malinovky nemůžu zapomenout – byla úžasná. Dnes se jí žádná podobná nevyrovná! Tenkrát jsem ještě neholdoval rumburskému pivu.

Čeho jste se nejvíce bál nebo jaké byly vaše noční můry?

Asi jsem měl největší strach ze tmy. Z toho neznáma, co se v ní ukrývá. Byl jsem vychováván k tomu, že když se něčeho bojím, tak si na to mám sáhnout a ono to tak hrozné ve skutečnosti není. U té tmy to však nešlo.

V co, na co jste nejvíce věřil?

To je těžká otázka... Když nad tím tak přemýšlím, tak jsem jako malé dítě věřil, že i hračky mají svou duši, že ožívají, když se na ně člověk nedívá.

Na co jste si nejradši hrál?

Jako kluk asi nejvíc na vojáky, jak jinak! Stavěli jsme s kamarády bunkry, lezli po stromech, dělali jsme přehrádky na potoce. A většinou jsme něco sbírali – vojáčky, známky... To se ale měnilo podle období, co zrovna letělo.

Jaká byla vaše nejoblíbenější pohádka?

Pohádka? Někdy v dětství nějaký večerníček o mašinkách. Jako starší jsem propadl kouzlu foglarovek a samozřejmě jsem zbožňoval seriálovou Záhadu hlavolamu. Potom mám spojené Vánoce s různými dalšími příběhy.

Co vám z dětství zůstalo dodnes? (zvyky)

Asi mnoho. Ale hlavně zážitky. Přece jen pro člověka je toto období důležité pro další rozvoj.

Kdo byla vaše první láska a proč?

Tak to už je dávno! Já už byl zamilovaný někdy ve školce. Ale to bylo spíše platonické!

Jaká byla vaše oblíbená písnička z dětství?

Většinou jsme si doma zpívali Brontosaurusy a jiné táborovky a rádio u nás hrálo minimálně.

Co jste dělal abyste si připadal starší?

Nepamatuji si, ale vím, že mi občas na střední vadilo, že některým spolužákům už rostly vousy a mně ještě ne. Dnes je to však jinak, jak jistě můžete posoudit sami. Všechno má svůj pravý čas!

LENKA FAJFEROVÁ

Jaký byl tvůj největší „průšvih“, který jsi jako dítě provedla?

Můj největší průšvih? Nevzpomínám si na nějaké mé průšvihy, možná, když jsem „ukradla“ rohlík.

Jaká byla tvoje nejoblíbenější sladkost?

Sladkosti jsem milovala strašně moc, od čokoládek až po bonbonky. Ale nejvíce jsem milovala oříškovou Milku a „Tribitku“.

Jaké jídlo jsi nesnášela, a jak je tomu teď?

Houby, fuj, ty nesnáším do teď.

Čeho si se nejvíce bála, nebo jaké byly tvoje noční můry?

Nejvíce jsem se asi jako každé malé dítě bála duchů a čertů.

V co a na co jsi nejvíce věřila?

Nejvíce jsem věřila na koho jiného než na Ježíška.

Na co sis nejradši hrála?

Nejraději jsem si hrála se svojí sestřenkou na schovávanou nebo na rodinu (pokaždé jsem byla chlap já).

Jaká byla tvoje nejoblíbenější pohádka?

Pohádka? No tak měla jsem ráda všechny kreslené pohádky, ale asi nejvíce jsem milovala Krtečka.

Co ti z dětství zůstalo dodnes? (zvyky)

Zvyky, ty mi asi žádné nezůstaly.

Kdo byl tvoje první láska a proč?

První dětská láska, tu si pamatuji nejlip. Byli to dva kluci, Dušan a Tadeáš, ale proč zrovna oni dva? Tuhle otázku si kladu ještě teď.

Jaká byla tvoje oblíbená písnička z dětství?

Nejraději jsem měla od Maxim Turbulenc – Jede, jede mašinka.

Co jsi dělala, aby sis připadala starší?

Pořád jsem se malovala a nosila oblečení a boty mojí starší sestry.

RADEK ŠAVR

Jaký byl tvůj největší „průšvih“, který jsi jako dítě provedl?

Když jsem s kamarády zkoušel sílu nově vyrobeného praku, tenkrát to odnesla okna u jednoho domu u nás v ulici, rodiče z toho moc nadšení nebyli.

Na co jsi byl nejvíce pyšný?

Na semifinálový zápas na hokejovém turnaji, byl to rok 2006, tenkrát jsem týmu pomohl jako brankař k cestě do finále, ve kterém jsme nakonec prohráli.

Jaká byla tvoje nejoblíbenější sladkost?

Žádnou konkrétní sladkost jsem oblíbenou neměl, s odstupem věku pomalu celkově oblíbená sladkosti klesá, když už na nějakou mám chuť, zvítězí Margotka.

Jaké jídlo jsi nesnášel a jak je to teď?

Nesnášel jsem nudle s mákem, kakaem nebo strouhankou. Teď je to úplně stejné.

Čeho ses nejvíce bál, jaké byly tvoje noční můry?

Vždy jsem se bál toho, že mám někoho pod postelí. Bál jsem se vystrčit nohu z postele.

V co, na co jsi nejvíce věřil?

Dlouho na Ježíška.

Na co sis nejradši hrál?

Jako každý kluk na vojáky, policajty a zloděje. Permanentně jsem měl rozbitá kolena a pořád jsem byl venku. Lepší dětství si nešlo ani přát.

Jaká byla tvoje nejoblíbenější pohádka?

Bylo jich víc. Nejvíce jsem „ujížděl“ na Krtečkovi, Maxipsu Fíkoví a asi My z Kačerova.

Co ti z dětství zůstalo dodnes? (zvyky)

Vzpomínky. Ze zvyků pravidelná snídaneň, respekt k druhým a čištění zubů při tekoucí vodě ve sprše – to je spíš zlozvyk.

Kdo byla tvoje první láska a proč?

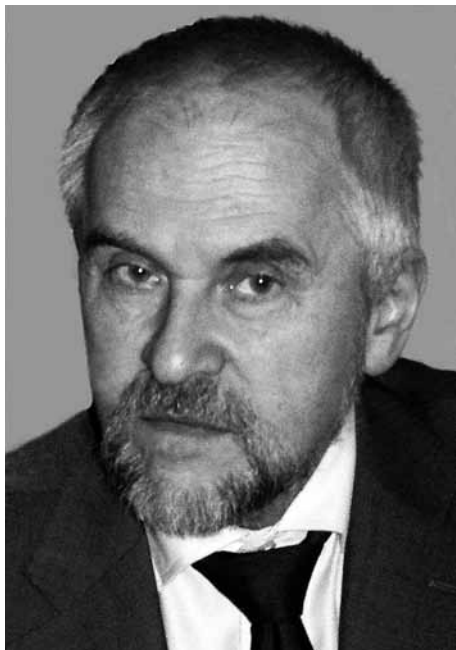
První dětská láska byla spolužačka ve třetí třídě. Byl to silný pocit, dodnes na to vzpomínám.

Jaká byla tvoje oblíbená písnička z dětství?

„Kačerov jak hurikáán k nám už mílííííí...“

Co jsi dělal aby sis připadala starší?

Nevybavuji si, že bych něco dělal, abych byl starší, už tak jsem vypadal o něco starší, než jsem byl.

■ PETR BRUNNER

Jaký byl váš největší „průšvih“, který jste jako dítě provedl?

Při chytání pstruhů do síťovky nás načapal porybný.

Na co jste byl nejvíce pyšný?

Asi nejvíc jsem byl pyšný, když jsem poprvé vyhrál přebor v běhu na lyžích v páté třídě.

Jaká byla vaše nejoblíbenější sladkost?

Domácí čokoláda, kterou dělala moje mamka na Vánoce do formiček. A dávala je ven do sněhu vychladnout.

Jaké jídlo jste nesnášel a jak je to teď?

Rýži, žemlovku a rýžový nákyp. Dnes už jím občas tu rýži.

Čeho jste se nejvíce bál, jaké byly vaše noční můry?

Občas mne v noci pronásledovala nějaká strašidla, tak jsem po probuzení zalezl k bratrovi do postele.

V co a na co jste nejvíc věřil?

Jako všichni asi na Ježíška a potom už jsme radši moc nevěřili.

Na co jste si nejradši hrál?

Hodně dlouho na vojáky a od šesté třídy už jsem se věnoval hlavně sportu a pochopitelně učení.

Jaká byla vaše nejoblíbenější pohádka?

Byla to první barevná filmová pohádka Obušku, z pytle ven.

Co vám z dětství zůstalo dodnes? (zvyky)

Vášeň pro hry a hlavně vyhrávání.

Kdo byla vaše první láska a proč?

Moje spolužačka z první třídy. Hrozně se mi líbila a hlavně mi dávala kus svačiny.

Jaká byla vaše oblíbená písnička z dětství?

Beatles a Tom Jones, Olympic. Písničku jsem žádnou nejoblíbenější neměl.

Co jste dělal, abyste si připadal starší?

Jako asi všichni jsem zkoušel tajně kouřit, ale vůbec mi to naštěstí nechutnalo.

■ LUKÁŠ ŠEMBERA

Jaký byl tvůj největší „průšvih“, který jsi jako dítě provedl?

Na největší už si nevzpomenu, snad jen na pár vysklených oken..

Na co jsi byl nejvíce pyšný?

Že jsem nosil domů samé jedničky, což už se dneska říct nedá.

Jaká byla tvoje nejoblíbenější sladkost?

Kindervajíčko, to je jasné.

Jaké jídlo jsi nesnášel a jak je to teď?

Asi houby, ale dneska už mi nevádí snad žádné jídlo.

Čeho ses nejvíce bál, jaké byly tvoje noční můry?

Asi prostoru pod mojí postelí, když jsem šel spát a zhaslo se. Na můry si už asi nevzpomenu.

V co, na co jsi nejvíc věřil?

Na Ježíška.

Na co sis nejradši hrál?

Řekl bych, že na vojáky.

Jaká byla tvoje nejoblíbenější pohádka?

To nevím, ale miloval jsem „Sám doma“.

Co ti z dětství zůstalo dodnes? (zvyky)

Už jako malý jsem si krupal prsty a dělám to dodnes, což je spíš zlozvyk.

Kdo byla tvoje první láska a proč?

Na první si nevzpomenu, možná učitelka z prvního stupně. Lásek bylo tenkrát hodně.

Jaká byla tvoje oblíbená písnička z dětství?

Vyrostl jsem na Kabátech takže asi „Pohoda“.

Co jsi dělal, aby sis připadal starší?

Pořád jsem „dolejzal“ za bratrem a jeho kamarády, bratr je o čtyři roky starší.

Asi už stárnu, protože vzpomínám

Jednoho rána, když se mi těžce vstávalo z postele, jsem si řekla, já už snad stárnu! Celý den jsem nad tím tak přemýšlela, ale až večer mě napadlo o tom přemýšlet více. Začalo to tak, když jsem si psala se svým přítelem. Vzpomínali jsme na naše dětství, ale i na dětství našich rodičů. Někdy mi moje maminka vypráví po večerech, co vše zažívala. Sice jako dívka měla doma hodně práce, ale dost si toho vzala do života. Užívala si každého dne, kdy nemusela doma nic dělat. A tak jsem začala přemýšlet i o mém dětství. Copak nám scházelo? Mně vůbec nic. Měli jsme hřiště, kde jsme si mohli denně hrát, pískoviště, kde jsme mohli stavět hrady. V lese jsme zase měli naše domečky. Měli jsme vše a hlavně nádherné dětství. Nepotřebovali jsem počítače, abychom si našli přátele. Byli jsme pořád venku a poznávali nové kamarády skoro denně. Vzpomínám si také na ty dny, kdy jsme lítali se sestrou do večerníků venku a jen na něj nás dostala maminka domů. A teď? Teď mě rodiče skoro nemohou dostat ven. Kde jsou ty časy, když jsem si užívala dny strávené venku s přáteli? Proč technika šla tak rychle kupředu? Proč vznikly počítače? Proč své přátele najednou nacházíme na sociálních sítích? Proč to není jako dřív. Ze školy jsme odcházeli s pozdravem a vzkazem: „Ve tři na hřišti.“ Teď si říkáme: „Uvidíme se na facebooku.“ Je opravdu už vše pryč? Už ani naše děti nebudou znát to, co my? To, když jsme tahali na provázku za sebou kačera. Měli houpacího kohouta. Kazety přetáčeli tužkou a ne jedním cvaknutím. Mohla bych toho napsat spoustu, co my měli, ale oni už ani znát nebudou. Ale jen se nám budou smát a divit se, jak jsme mohli žít bez mobilu, ipadu, notebooku a spousty další techniky. Jak jsme si dokázali užít dětství bez toho. Stačilo mi jen vidět chodit po Rumburku děti, které držely v ruce telefony lepší, než mám já. Nebo vidím své neterě a synovce ve věku od tří do osmi let a už tráví čas na počítačích, pořád. Nikdy jim nebudu závidět tolik techniky, co mají oni a my neměli. Protože bez ní jsem měla opravdové dětství, na které budu vždycky moc ráda vzpomínat. Některí se možná zastavíte a zavzpomínáte na to své dětství. A možná se i najdou tací, co budou se mnou souhlasit. Technika zkrátka vládne světu. Ale teď už budu končit, musím se jít podívat na fotky z mládí.

B. Zitová, 3.S

Je po prázdninách. Proběhla první setkání s redakční radou, kde se nás paní učitelka Šabatová ptala, co napíšeme. Napadl mě rozhovor s Alešem Cibulkou. Usedl jsem k počítači a poslal jsem první e-mail. Vážený pane Cibulko, jmenuji se Pavel Hires a jsem redaktorem středoškolského časopisu Bezevšeho. Je to časopis ověřený řadou ocenění. Vychází pravidelně od roku 2003 na Střední škole mediální grafiky a polygrafie v Rumburku. Rád bych Vás požádal o rozhovor do našeho čtyřicátého čísla. Dále bych Vás chtěl poprosit o dvě fotografie, a to jednu z dětství a tu druhou z dnešní doby. Chtěl bych je připojit k rozhovoru. Stahovat fotky z internetu nechci. Chtěl bych je přímo od Vás a s Vaším písemným souhlasem je otisknout pouze pro náš školní časopis. Na náš časopis se můžete podívat na www.bezevseho.eu. S díky Pavel Hires. Odepíše? Neodepíše? Přemýšlení mi zkrátilo čekání na odpověď. ODEPSAL! Nadšení a radost zalily mé srdce. Otevírám e-mail a v něm odpověď: „Určitě a rád!“ Vymyslím otázky a prosím o fotografii. A výsledek? Zde můžete vidět, jak to dopadlo.

Aleš Cibulka pro Bezevšeho

Spolu se starším bratrem Radkem

Chtěl jste být v dětství také popelářem, hasičem či jste už věděl, že budete slavný v televizi? Tak o tom, že budu „slavný v televizi“ jsem nikdy nesnil. Je ale pravda, klasické klučíci přání, o kterých mluvíte, ta jsem neměl, ta mě minula. Od druhé třídy základní školy jsem měl jasno v tom, že se chci stát novinářem a tvrdě jsem si šel za svým.

Scházíte se se svými spolužáky?

Bohužel méně, než bych si přál. S kamarády ze základní školy se občas potkám, když se vrátím do rodného Chodova u Karlových Varů, spolužáky ze sokolovského gymnázia čas od času potkám i v Praze a se spolužáky z Vyšší odborné školy herecké a moderátorské potkávám díky práci docela často. Tedy některé. **Jak vnímají, že se z Vás stala mediálně známá osobnost?**

A víte, že tohle při našich setkáních vůbec neřešíme? Z někoho je doktor, z někoho učitel, někdo je bez práce. Spíš vzpomínáme na školní časy a je úplně jedno, co kdo dnes dělá.

Určitě Vás lidé na ulici oslovují. Co nejčastěji po Vás chtějí?

Takoví lidé se dělí do dvou skupin. Ti první chtějí pochválit, poděkovat nebo mají třeba nějaký nápad nebo námět pro moji další práci. S takovými se rád dám do řeči. Ti druzí jsou otravní, kteří se nezdráhají během toho, co obědvám, přijít poprosit o podpis. A běda, když jim řeknete, že byste alespoň rádi v klidu dojedli.

Byly volby prezidenta České republiky, proč jste nekandidoval?

To je velmi jednoduché – protože jsem na to ještě moc mladý! Zákony hovoří jasně. Nemám ještě roky ani na senátora. Tak uvidíme do budoucna.

Dostával jste ve škole také poznámky, nebo jste byl vzorný student.

Byl jsem vzorný student s poznámkami. Většinou se týkaly toho, že během hodiny neustále ruším. To je ta moje vyřídilka, no. Ve druhém ročníku na gymnáziu jsem bodoval nej-

víc, v jednom roce se mi podařilo ukořistit ředitelskou důtku i ředitelskou pochvalu najednou. Pochvalu za reprezentaci školy v rozhlase a za vydávání školního časopisu, důtku za to, že jsme spolu s mými spolužáky hráli ve třídě o přestávkách hokej. Na tom by nebylo nic tak zvláštního, ale my si (inteligenti!) vzali brusle a rozřezali jimi zcela nové lino.

Z jakého předmětu ve škole jste měl největší hrůzu?

Z tělocviku! Byl jsem dřevo, z výmyku jsem míval pravidelně za pět. Dodnes nevím, k čemu to bylo dobré, k životu mi výmyky nechybí...

Vrátil byste se do školní lavice?

Ani za milion! Jsem rád, že to mám za sebou... **Kdybyste měl jednu možnost cokoli na světě změnit, co by to bylo?**

No, to je hodně široká otázka. A odpověď bude znít jako klišé, ale kdyby se dalo navždy zbavit zákeřných a smrtelných chorob, bylo by to na světě hned o něco optimističtější.

Na závěr, co byste chtěl říct našim studentům a nejen jim, všem čtenářům, kteří čtou tento časopis?

Jéje, toho by bylo! Asi to nebude znít moc výchovně, ale jednu radu mám. Znám spoustu jedničkářů, kteří prospívali s vyznamenáním, věnovali škole všechno a slehla se po nich zem. A ti, kterým to občas ve škole trochu nešlo, z nich se staly kapacity ve svém oboru. O těch jedničkách na vysvědčení to opravdu v životě není. Ale to každý zjistí až po letech...

Co nakonec? Přeji panu Cibulkovi hodně dalších úspěchů. Děkuji mu za příjemnou spolupráci a za rozhovor. -Fry-

Doma

-Layly-

Konečně doma! Myšlenka, která mi pokaždé proběhne hlavou, když vyjedu výtahem do patra a klíč cvakne v zámku. Odhodím tašku, to závaží kvůli, kterému mě bolí záda. Jako by na mě ještě visela, i když už leží vedle mě. Rychle sundávám boty, bundu a mířím do pokoje zaplaveného zlatavým šerem. Odhrnu závěsy a na chvilku se zadívám z okna.

Na obzoru mě zdraví slunce a z obou stran už odchází. Musí už uvolnit místo bouřkovým mrakům, nebo o něj bude bojovat? Z kuchyně se ozývá pískání konvice a radostný pozdrav:

„Čau beruško, dáš si kafe?“ Odbíhám do kuchyně a vidím, jak se v ní stmívá, přestože na druhé straně bytu mě stále ještě hladí paprsky slunce.

Vracím se do pokoje, protože si tu podívanou nechci nechat ujít. Na obloze jako by se vylilo moře a paprsky se rozplývaly v jeho vlnách. Otevírám okno, začnu naslouchat symfonii, kterou pro mě město přichystalo. Troleje vržou jak hraní mladého houslisty a dveře trolejbusů bouchají místo bubnů. Věčné řinčení motorů mi připadá jako šum. Jako by to okno byla hranice mezi zvukem a tichem. Slyším jen vyčerpanou mouchu narážející do skla a na druhé straně ty zvuky, co musím poznat.

Pár zaparkovaných aut našich sousedů stojí pod stromy, listí je obléká do barevných kabátů. Ty budou mít radost. Na parapetu za oknem se vyhrívají sluníčka sedmítečná, je jich tolik, že bych si s nimi mohla zopakovat násobilku. Chvilku počítám auta, tak jak jsem to jako malá dělávala, když jsem se nudila. Znovu se zadávám na malovanou oblohu, slunce svůj boj překvapivě vyhrálo a mraky se roztrhaly. Dým z okolních domů tónuje nebe do bíla a světlo se jím dál rozpíná.

Z údivu mě vytrhne kručení v břiše, hlad. A já už svůj výhled přestávám vnímat. Po pár minutách už je obloha zas zbarvená do šeda, aby mohla přijít ta známá únava.

ANKETA

1. ROČNÍKY NA DM

1. Jak se ti líbí na domově mládeže (DM) a jaké byly tvé první dojmy?
2. Jaký názor máš na soužití se staršími žáky?
3. Jaké máš zájmy?

ANETA SCHMIDTOVÁ, 1.P

1. Na DM se mi každopádně líbí. Při prvním vstupu na internát mi spadl kámen ze srdce a přišel pocit „konečně bez rodičů“ (smích).
2. Vybírat si člověk nemůže, ale dokážu se bavit se všemi. A vesměs jsou všichni fajn.

PETR ADAMEC, 1.S

1. Podle mě je tohle nejlepší internát. Je to tu super.
2. Jo, je to s nimi v pohodě. Všichni jsou super (smích).
3. Tak určitě mě baví kreslení.

VÁCLAV VANĚK, 1.S

1. Nejdrívě jsem byl ve stresu, ale nyní je vše v pohodě.
2. Myslím, že jsou všichni v pohodě.
3. Rád kreslím, hraji hry na PC a jezdím na kole.

ŠIMON POLÁČEK, 1.S

1. Báľ jsem se, že nezapadnu do kolektivu, ale nyní mi přijde, že je vše nanejvýš v pohodě.
2. Komunikace s nimi je lepší, než bych čekal.
3. Kreslení, sport dále hraji Airsoft a rád pracuji s počítačem.

DANIEL TUPEC, 1.A

1. Na DM se mi líbí. Mé první dojmy nebyly nejlepší, ale svůj názor jsem rychle změnil.
2. Zkušenosti mám dobré, ale zároveň i ty horší. Dokážou mi pomoci jak v dobrém, tak nás učí, jak obcházet pravidla.

3. Skateboardig, PC, občasná cyklistika.

MARIE KREJČOVÁ, 1.S

1. Prostě dobrý. Čekala jsem to horší, ale byla jsem mile překvapená.
2. Jak s kterými, některé jsou v pohodě a ostatní ještě neznám.
3. Trénuji hokejbal a velice mě to baví, pro svůj tým žiju.

JAN VÁLEK, 1.A

1. Těšil jsem se sem a báľ jsem se vychovatelek. Teď už se jich nebojím, protože jejich jednání je férové.
2. Polovinu z nich už znám a ostatní poznám, doufám v dobrém.
3. Cyklistika, počítače a zejména holky.

MARTINA TÝMOVÁ, 1.A

1. Přišla jsem a očekávání bylo daleko horší než realita. A hlavně jsem se bála, jakou budu mít spolubydlící. Vše dopadlo dobře.
2. Moc je neznám, takže nemůžu posoudit, ale snad budou fajn.
3. Ráda hraji hry na PC,

jsem fotbalovým fanouškem a trávím hodně času s kamarády.

EMA KOROLUSOVÁ, 1.S

1. Líbí se mi tady hodně, až na jistá omezení. A první dojmy? Asi dobré, nevzpomínám si.
2. Vycházím s nimi dobře.
3. Streetdance a časté chování ven.

TOMÁŠ TUPEC, 1.A

1. Jak co se dá. A zprvu mi přišlo, že zde jsou všichni přátelští jako v nějaké sektě.
2. Rozumím si s nimi, protože jsou většinou ve stejné věkové kategorii.
3. Dirtbike, občas hraji hry na počítači, hodně chodím ven a také hudba.

ADRIANA ŘEHÁČKOVÁ, 1.S

1. Můj první dojem byl celkem dobrý, akorát mě překvapil malý počet ubytovaných.
2. Zpřijemňují mi pobyt na intru.
3. Mým nejneobvyklejším zájmem je komunikace s Tomášem N.

-Charlie-

Jednou takhle o víkendu mi přišla zpráva od kamarádky: „Nikčo? Nechceš jít s námi na houby?“ Moje odpověď byla samozřejmě jak jinak, než ano. Když už jsem si konečně pořídila holi, chtěla jsem je využít. Pořádně jsem se oblékla, zakryla se co nejvíce kvůli klíšťatům a za chvíli už zvonil zvonek. Nastoupila jsem do auta a vyrazili jsme. Zanedlouho jsme byli na místě. Vzal jsem do ruky košík, nůž na houby, nasadili čapky a vkročili jsme do lesa. Na krajích samozřejmě nic nebylo, a tak jsme šli hlouběji. Už jsme to chtěli vzdát, ale po nějaké době jsme konečně nacházeli nějaké hříbky. Košík jsme už měli plný, tak jsme se vrátili na cestu. K autu to bylo docela daleko, šli jsme procházkou. Najednou jsme se všichni zastavili a slyšeli jsme, jak lehce praskají větve. Kousek od nás proběhla srnka a za ní něco běželo. „To je pes?“ vykřikla Kája. Byli to však vlci, proběhli za ní ještě další dva. Všichni jsme úplně zdřevněli. Stáli jsme a ani se nehli. Běželi směrem, kam jsme měli jít my. Vůbec jsme nevěděli co dělat. Z dálky jsme ale uslyšeli zvuk motoru. Ano, našťastí se k nám blížilo auto. Strejda ho zastavil a poprosil, zda by nás nevzal k hlavní silnici. Všichni jsme vydešeně nastoupili do auta. Pánům jsme poděkovali a poslední věta, kterou jsme s kamarádkou prohlásily, byla: „Už nikdy nepůjdem do lesa!“

-Nikii-

(Pozn. redakce: historka se zakládá na pravdě, vlci tu skutečně jsou, chodí k nám na návštěvy z Německa.)

Vítr

-Nikii-

Hledím z okna a pozoruji, že právě vylézá sluníčko z mraků.

Na cestě mizí stín a vše začíná být osvětleno. Paprsky dosahují až daleko za lesy a hází různé odstíny barev. Vše je najednou tak pestré a veselé, avšak nic není věčné. Náhle se ochlazuje. Cítím, jak mi běhá mráz po zádech a nasakuje mi husí kůže. Je na tom něco zvláštního, připadá mi, jako kdyby mi váněk něco našeptával, jen nevím, co. Vítr se zvedá víc a víc

a já jen sleduji, jak krásně zbarvené listy tančí vzduchem, po střeších a silnicích. Vypadá to jako choreografie, která nemá konec a je řízená jen větrem. Dokud neustane vítr, neskončí ani jejich tanec. Lidé procházející okolo, jsou tak suverénní. Jdou a hledí jen do země. Ano, sama moc dobře vím, jak je vítr do očí nepříjemný. Je ale vtipné pozorovat dívky, jak si stále upravují své vlasy, které jim létají všude kolem.

Někdy je pohled z okna opravdu veselý, ale zároveň i velmi zajímavý. Napadají vás věci, které vás běžně nenapadnou.

Návrat do léta aneb turistický kurz 2013

Hamr na Jezeře 2013 (16. – 21. červen)

„Strašné horko a nenažraní komáři, pětiminutová sprcha za dvacku, ztracený Negr, noví přátelé, ztracený Matěj, písčiná pláž a špinavá voda (ve které se stejně všichni ráchali), úpal, spáleniny od sluníčka, ztracené brýle, odjetý Anděl, úspěšná výprava do Penny a Kiku, večerní potlachy, poslední den celodenní smažení na pláži, party hrad a bouřka a nakonec stesk a smutek a změna názoru. To mi navždy zůstane v paměti jako turistický kurz 2013, Hamr na Jezeře. Bylo to skvělé!“

-Krejčovic-

(Poznámka redakce: tento článek je pojat jako aktualizace stavu na sociální síti a nemusí všem dávat smysl.)

Poslední srpnový víkend je již tradičně v Doksech vyhrazen otevřenému sportovnímu víceboji šestičlenných družstev, který letos oslavil desetileté výročí.

EURO HRY DOKSY 2013

Podmínkou účasti je šestičlenné družstvo s alespoň jednou ženou a jedním členem starším čtyřiceti pěti let. Každý člen družstva pak musí absolvovat nejméně čtyři disciplíny v následujících sportech: beach volejbal, biatlon, bungee running, cyklistika, horolezecká stěna, jungle creek, kolečkové brusle, kopaná, kuželky, lukostřelba, nohejbal, orientační běh, plavání, rafty, stolní tenis, tenis a veslařský trenažér. Tradiční je rovněž účast našeho týmu, tentokrát ve složení: Svatopluk Kubeš, Martin Macek, Jiří Malypetr, Lukáš Pallag, Martin Štěpánek a Radka Štěpánková. Naše ryze amatérská parta si vedla skvěle a v konkurenci 115 týmů obsadila 35. místo. -iša-

Interview s (skoro) misskou

Dnes jsem si pro vás připravil rozhovor se svojí spolužačkou Janou Tomkovou. Jana je členkou dobrovolného hasičského sboru a v letošním ročníku soutěže o nejkrásnější hasičku se proboujela tvrdou konkuncí až do velkého grandfinále. Tímto ji chci pogratulovat jménem celé naší redakce.

Řekni nám prosím něco o sobě.

Jmenuji se Jana Tomková je mi 18 let, studuji tady na škole ve 4.S. Nejvíce času trávím ve stáji u koní. Další můj žrout času je hasičská zbrojnice, kde se připravuji na soutěže a trochu si hraju i na automechanika. Lidé o mě říkají, že jsem arogantka, ale to jen tak vypadá na pohled, mám takový vážný výraz a lidem často odsekávám. Za touhle maskou se ukrývá absolutní flegmatik.

Jak dlouho jsi členkou dobrovolného hasičského sboru?

Členkou jsem od roku 2006.

Jak probíhalo finále soutěže, měli jste nějaké disciplíny, jaké a kolik?

Finále probíhalo rychle, někdy až drsně. Člověk je pořád v presu, líčení, vlasy, nacvičovat choreografie, zkoušení šatů, všechno najednou. První disciplína byla promenáda ve sportovních dresech a představení finalistek, dále pak rozhovor s moderátorem, potom nejvíce oblíbená disciplína, promenáda v plavkách, a poslední byla volná disciplína. Mezi úkoly byl doprovodný program, vystoupení Martina Maxy, Heidy Janků, Leony Machálkové a skupiny Santiago. Celé finále vyvrcholilo přehlídkou finalistek v šatech od Sandry Markové.

Na kterém místě ses umístila?

Nakonec nevím na jakém místě jsem se umístila vyhlášovali se jen první tři místa, miss sympatie a miss facebook (pozn. redakce: Jana se účastnila finálového souboje, který probíhal jen mezi 9 nejkrásnějšími hasičkami z České republiky).

Život nás trialistů

Celé prázdniny jsem jako obvykle strávil na jednokolce a chtěl bych vám přiblížit náš častý život, tedy život PROridera. I když mě se to ještě až zas tak netýká, jsem pořád s lidmi, kteří tak de facto žijí. Přes léto nejsou skoro vůbec doma a jezdí po celé České republice a do zahraničí na trialové exhibice. Klasický exhibiční den vypadá asi takto: ráno se brzo vstane, sbalíme věci, překážky a samozřejmě mnoho cen pro dobrovolníky a vydáváme se na cestu. Mnohdy to znamená i několikahodinové sezení v autě. Ale ta cesta rozhodně stojí za to. Ježdění před stovkami, někdy i tisíci lidmi je prostě nepopsatelný pocit. Na místě se většinou seznámíme s pořadatelem, rozbalíme náš cirkus (překážky) a jdeme se trochu protáhnout. A pak už to přichází, konečně se dostáváme k exhibici. Každá exhibice trvá asi dvacet minut a věřte nebo ne, není to jednoduché udýchat, i když jsme na tu exhibici většinou tři. A to nemluvíme o tom, že kluci musí ještě celou akci moderovat, a to často bývá jejich smrt! Zkuste si jít na dvacet minut bez přestávky zaběhat, mluvte u toho a správně artikulujte. Vážně to není lehké! Po exhibici přichází pro mě asi to nejúžasnější, co můžu zažít. Přicházejí za námi lidé, se kterými se fotíme a rozdáváme autogramy. Obědy během exhibic jsou už hrozné. Ze začátku mi to nevadilo, ba byl jsem i rád. Jídlo z McDonaldu jsem nikdy neodmítl, ale když to máte jíst každý den, vybudujete si k tomu značný odpor. Teď jsem rád za jakýkoliv oběd, na který zajdeme do nějaké pořádné české restaurace. Po obědě následuje

většinou ještě nějaká ta exhibice a pak sbalíme věci a hurá domů. No a takto zhruba vypadá náš klasický prázdninový den. Na exhibici jsme takřka každý den a někdy musíme zvládnout třeba i exhibice ve dvou městech. Ano, je to náročné, ale je to taková naše náplň života, protože my ten sport milujeme!

-Dom-

Chceš se soutěže účastnit i příští rok?

Příští rok se už účastnit nechci. Ani žádné z dalších soutěží krásy. Je to hodně časově a psychicky náročné. Je ještě něco, co bys chtěla říct našim čtenářům?

Chtěla bych poděkovat všem, kteří mi poslali hlasy a nějakým způsobem mě podporovali, nebo jenom drželi palce.

Díky moc.

Otázky kladl Sam

CO S BULVÁREM?

Co s bulvárem? Na tuto otázku je dost odpovědí. Já si myslím, že bulvár je nedílnou součástí médií a někteří lidé rádi čtou lži. Má babička by například bez bulváru nemohla být a to není určité jediná. Proč? Jedním slovem, babička je zvědavá. A proč čtou bulvár jiní? Naše závistivé povahy potřebují číst o milionových majetcích, autech, která si nemůžeme dovolit, ale třeba i kdo, s kým a kdy. Rozumný člověk, který si chce přečíst seriózní noviny, si je vyhledá a člověk s touhou číst skandály si koupí bulvár.

Proč nás redaktori bulváru obklopují lži, nechtutnými popisy, jak se mají celebrity dobře? Možná proto, aby to, co celebrity mají, mohli mít i oni, protože čím větší šok a skandál, tím větší zisk z prodeje, inzerce a reklamy. Pravdivé zprávy asi už dnes „neletí“. Smutné na tom je, že lidé věří všemu, co se napíše v novinách, nejspíš věří tomu, že co je psáno, to je dáno. Nejhorší na tom všem je, že dnes už asi není svoboda. Momentálně nás ovládají média. Takto dnes bulvár naložil se svobodou slova. Bulvární novináři nejsou o moc lepší než ti, kteří nám svobodu slova neumožňovali.

Dle mého názoru se bulváru asi nikdy nezabavíme a je jen na jednotlivci, jaká periodika si vybere. Někdo bude rád dále žít ve lži, jiný naloží s bulvárem jako já. Pro mne je bulvár dobrý jen na roztápění krbu nebo táborového ohně.

Matěj Stoklásek, 4.S

„Už jste četla o Džambulce a Ornelle?“ ptala se jedna paní druhé ve frontě na maso. „Ne,“ odpověděla dotazovaná. „Tak to večer určitě nesmíte propásnout VIP zprávy na Primě.“ Toto by mohl být začátek rozhovoru, který už asi každý z nás někdy slyšel. Velmi zjednodu-

šeně řečeno celý národ tvrdí, že bulvární plátky nečte, ale jeden z deníků tohoto zaměření stále patří mezi nejlépe prodávané noviny v zemi. Myslím, že to je jasný doklad toho, jak tyto články „nikdo nečte“.

A co vlastně bulvár je? Jen mnoho řádků pomluv celebrit, které mají právo na vlastní život. Najdou se ale i tací, co budou dělat různé věci, jen aby si jich reportéři všimli, a něco o nich napsali. Položte si vy sami otázku, zda by vám vadilo, že máte stále za zády reportéry a fotografy, kteří čekají, až se vám povede nějaký parádní kousek, o kterém budou moci napsat a otisknout ho. Jak by vám asi bylo? Mně by to nebylo vůbec příjemné. Jenže bulvár bude vždy. A co nás na bulváru tak přitahuje? Jeho barevné fotografie, velké a tučné nadpisy? Mě osobně nic. Tvrdím o sobě, že nechápu, co na tom lidi láká, ale přesto ani já neodolávám chvílí stráveným s notebookem na klíně a pročítáním novinek o svatbě Bartošové. Vlastně mě nevábí ani tak text, jako fotografie. Někdy znechuceně vypínám webovou stránku, někdy s úsměvem na tváři dočtu celý článek a říkám si: „Kdo toto čte?“ No přeci já! Ach jo.

Co tedy s bulvárem? Potřebujeme ho? Na jednu stranu tvrdím, že nepotřebujeme, a pak sama neodolám. Nikdy bych za bulvár neplatila. Ale když jdu na jejich internetové stránky, také je podporuji. Je to začarovaný kruh. Jediná cesta z něj je to nečíst!

A proto vyzývám redaktory a fotografy bulvárních plátek: Prosím, chovejte se jako lidé, dodržujte mravní a společenské chování. Často jsou vaše zprávy a fotografie hluboko pod hranicí novinářské etiky. A co my, čtenáři? Chceme toto číst a vidět...? To už je jen a jen na každém z nás.

Linda Gutová, 4.S

Ráno

E. Moravcová, 2.S

Ráno mě probudí zpěv ptáků a záře slunce z okna. Protáhnu tělo s hlasitým zívnutím: Uááá! Sednu si na rozespalou postel a studená podlaha mě píchá do nohou. Promnu si rukama oči a přemýšlím, co dřív. Jako první jdu k velké šatní skříni, abych si vybrala, co si dnes na sebe obléknu, když mě náhle něco zaujme. Je to mé okno, které láká otevřít. Tedy dobrá, pomyslím si. Vyhovím mu a čerstvý ranní vzduch protančí dovnitř. Přijmu ho s potěšením, jelikož je v pokoji neskutečné teplo, protože jsme měli s manželem v noci návštěvu, našeho syna Lukáška. Měl noční mru, takže byla naše postel plně obsazena. Sleduji ho z okna jak si to bezstarostně kráčí do školky a vyrazím zpátky do ložnice. Děti si hrají v rozkvetlé trávě a starostlivé maminky hou-pají kočárky. Ptáčky zpívají, pejsci štěkají, popeláři houkají. Náš dům je středem dění, pozoruje, co se může stát, a čeká, jak se ten dnešní den ještě vyvine, stejně jako já, když pozoruji výhled z okna. Je tu ráj, řeknu si nahlas a pospíchám do práce. Jdu zase pozdě, ach jo.

Snění

R. Lukášová, 2.S

Sladká mléčně zbarvená mlha vystoupá do naružovělých oblak, která přemýšlejí o dnešním krásném sluncem zalitým ránu. Unavené stromky poslušně odkrývají své větvičky lístek po lístku. Barvy na ně chladem namaloval sám mistr podzim proto, aby mohly zanedlouho propadnout dlouhému zimnímu spánku. Poslední lísky mohutného dubu dopadají do měkké mechové podušky. Slunce prokukuje oblohou přes rozpačité větve. Vítr si pohrává se třpytivou louží, na které tvoří lehké vlnky. Nastalo ticho, ani nepočítám vteřiny a nechávám plynout myšlenky. Zpoza keře vylézá malá srnka, její ouška se zaleskla, když si něžné paprsky pohrávaly s plyšovou srstí. Jen jsem se ohlédla, byla pryč. Ani vlastně nevím, proč jsem se toho dne dívala z okna. Na chvíli jsem zapomněla na přítomnost a snila. To ráno jsem poznala kouzlo podzimu.

Věřte nebo ne, vymyslet anketní otázku vůbec není lehké. Musíte zavzpomínat, jaké otázky už položeny byly a přijít s něčím novým, neotřelým a aktuálním. Téma rekonstrukce sice není nové ani neotřelé, ale je opět aktuální. Přes prázdniny se vnitřní prostory školy ještě více zvelebily a já se vás ptám: líbí se vám nejnovější opravy a úpravy a je tu snad ještě něco, co by zasloužilo zlepšit?

ANKETA „MILIONTÁ“ REKONSTRUKCE

VAŠEK BERNART, 2.S

Tak nejvíce mě asi zaujaly nové prosklené dveře, před kterými jsem hned první den prudce brzdl. Jsem rád za ty krásné stolečky na kávu a vůbec za celou opravenou kávovou místnost. Co by zasloužilo zlepšit? Nevím, momentálně mě žádná změna nenapadá. Až mě napadne, dám vědět!

PAVEL HIRES, 3.A

Úpravy se mi vcelku líbí. Jen bych peníze vložené na renovaci školy využil jinak. Místo skleněných dveří bych koupil novější počítače do učebny číslo 10. A opravy? Místo nového lina a vymalování bych opravil fasádu nebo alespoň její část.

SAM SUCHÝ, 4.S

Poslední úprava, kterou jsem zaznamenal, jsou nové dveře mezi přízemím a prvním patrem. Tato, ač energeticky smysluplná (neutíká nám teplo), nezdá se mi příliš šťastnou. Už teď lituji studenta, který bude až příliš spěchat na autobus a svým nešťastným nosem udělá do dveří díru. Nicméně naše škola se mi líbí, je prostorná, klidná a má své kouzlo. Navíc nám přibýly nové počítače do učebny č.11, za což jsem samozřejmě rád. Kromě nezbytných údržbářských oprav a případných technologických inovací bych nic neměnil.

RADKA ŠTĚPÁNKOVÁ, učitelka OV v knihárně

Samozřejmě, nové úpravy naší školy mě vždy velmi potěší. O prázdninách došlo i na naši knihařskou dílnu, za což jsem velmi ráda. Pro studenty je práce v čistém prostředí určitě příjemnější. Věřím, že si toho budou vážit a nebudou prostory zbytečně ničit.

A jestli je ještě co zlepšovat? Určitě, vždy je co vylepšit, ale je jasné, že je to závislé na financích.

-Krejčovic-

ČESKÉ HRADY BEZDĚZ 2013

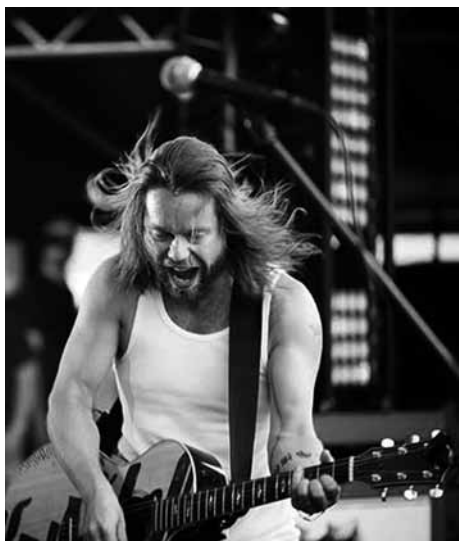

24. srpna se v areálu pod hradem Bezděz konal tradiční festival České hrady.

A jaká byla cesta na Bezděz? Na nádraží v České Lípě byl přistaven „motorák“ o dvou vagonech. Po otevření dveří do vlaku div na mě nevypadl člověk. S trochou štěstí jsem se do přečpaného vlaku vešel. České dráhy opět neklamaly. Po příjezdu na Bezděz, který žil už od vlakového nádraží, jsem byl konečně uvnitř areálu. Jako první jsem si nesměl nechat ujít skupinu Kryštof. Richard Krajčo byl k neudržení, celý koncert si užíval a lidé pod pódiem také. Při vystoupení Tomáše Kluse dokonce jedna žena v davu zkolabovala. Moje nejoblíbenější skupina vystupovala ve 20.00, a to bylo to nejlepší. Mandrage předvedli úžasný koncert jako vždy. Před půlnocí byl poslední koncert skupiny Nightwork. Vojta Dyk a Jakub Prachař udělali krásnou tečku za celým festivalem. Nesmím ale opomenout další skupiny jako Monkey Business, Wohnout, Vypsáná fixa nebo třeba Aneka Langerová.

Skvělé počasí přispělo k nádherné atmosféře. Festival jsem si užil na celé čáře. V areálu bylo také občerstvení a mnoho stánků. Těším se na příští rok, až zase pojedu na Bezděz.

-Alty-

FALANX 2013

Neznaje takovou akci, mi jednou odpoledne píše kamarád: „Čekám tě tam!“ S překvapením jsem o pár dní později zjistila, že nově nabytí přátelé z blízkých Mikulášovic se tam chystají také, a proto jsem se svým přítelem vyrazila do neznámých vod za velkým dobrodružstvím.

Lidově řečeno rychta se konala od 2. do 4. srpna pod širým nebem na zelené louce hned vedle vesnice Kunratice u Šluknova. Před mohutnými stěnami z reproduktorů se za onen víkend sešlo víc jak tisíc účastníků a každý si našel to svoje. K dispozici bylo kolem dvanácti hradeb reprosoustav a z každé se linula jiná muzika. Hrál se hlavně tekno a techno a různé odnože těchto hudebních žánrů, neznám ani názvy (znalci, promiňte mi), ale místo mělo i d'n'b, house a jungle.

Osobně jsem se zúčastnila pouze páteční noci, prý je to nejlepší hned ze začátku. Dunící basy jsme slyšeli už zdaleka, a jak jsme se blížili, s intenzitou bubnů se stupňovalo i vzrušení. Přiznávám, cítila jsem trochu strach, protože v médiích jsou tyto akce prezentovány velmi negativně, ale nyní z vlastní zkušenosti vím, že

se není čeho bát. Možná tak neproniknutelné tmy v lese rozprostírajícího se kolem vymezené plochy (smích). S úžasem a údivem jsem procházela kolem řvoucích beden, a když mne zvuk oslovil, nechala jsem se vtáhnout do jeho rytmu. Hudba mnou prostupovala, náš tep se synchronizoval. V hrudi jsem necítila tlukot vlastního srdce, nýbrž její vibrace. Opojená tím souzněním jsem nechala hýbat svým tělem a užívala si každou mikrosekundu toho úžasného okamžiku. Pořádně jsem si zadupala, jak by řekli ostatní milí a vstřícní účastníci, a následující sobotní den jsem lehce prospala. Na FALANX nezapomenu, bylo to skvělé odreagování a vyřádnění se.

-Krejčovic-

Koncert kapely KABÁT v Teplicích

V sobotu 8. června 2013 jsme se s Maky vydaly na vlakové nádraží. Čekaly nás dva přestupy a dlouhá cesta do Teplic. Před odjezdem jsme se trochu obávaly, jestli dorazíme v pořádku, protože zrovna v tu dobu byly povodně. Naštěstí všechny spoje fungovaly, jak měly. Protože jsme na místo dorazily celkem brzy, vydaly jsme se na nákupy, abychom si zkrátily čekání. Blížil se večer a my se pomalu chystaly na Stínadla, kde celý koncert probíhal. Když jsme se konečně dostavily před stadion, nestačily jsme se divit té dlouhé frontě lidí, která čekala, až je pustí dovnitř. Před Kabáty hrály dvě předkapely - Embassy a Krucipůsk. Začalo se pomalu stmívat a všichni už se nemohli dočkat, až na pódiu uvidí své oblíbené. Přivítali nás písničkou „V pekle sudy válej“. Do konce koncertu sázeli jeden hit za druhým. Tahle paráda trvala skoro dvě hodiny. Na konec měli přichystaný velkolepý ohňostroj. Koncert jsme si moc užily a myslím, že jsme nebyly jediné.

-miluš-

RUMBURSKÉ SLAVNOSTI 2013

Celé letošní prázdniny jsem se těšila na již 9. ročník Rumburských slavností, které se konaly 16.-17. srpna jako vždy v parku Rumburské vzpoury. Sice jsem je navštívila teprve podruhé, ale líbilo se mi tam. V pátek toho nebylo moc na programu, ale vystupovala naše zná-

má skupina Náhodou a k večeru Kabát revival a U2 revival. V sobotu byl program pestřejší, začal indiánským průvodem hned po ránu

a po celé dopoledne i odpoledne nás provázela různá představení, soutěže pro děti i dospělé. Pro malé děti byl nafouknut skákací hrad nebo připravena trampolína. Komu to nestačilo, mohl se projet na koni. V neposlední řadě nemohla chybět hudba. Starší generace si zazpívala společně s Petrem Spáleným nebo Alešem Brichtou. Pro ty mladší vystoupil Michal Hruža a Ewa Farna. Pro hladové byly po celém parku k dispozici stánky s jídlem a pitím a pro ty, kteří si chtěli odnést nějakou drobnost na památku, tu stály stánky se suvenýry. Myslím, že každý si našel to své, i když je určitě těžké každý rok vymýšlet nové věci, aby se něco neopakovalo. Mně osobně se tam líbilo jak tento rok, tak i ten minulý. Pobavila jsem se s přáteli a už bych si takovou akci nenechala ujít. Těším se na další ročník slavností.

-flexík-

VELKOŠENOVSKÉ SLAVNOSTI

V létě o prázdninách město Velký Šenov pořádalo po dlouhé době Velkošenovské slavnosti. Zahájení bylo v pátek 16. 8. na tréninkovém fotbalovém hřišti, kde celé slavnosti probíhaly. V sobotu už od rána bylo na hřišti živo, hasiči měli předváděčku své techniky, probíhaly přátelské fotbalové zápasy a od dvou hodin se předvedl známý kouzelník z televizní show Česko-Slovensko má talent Richard Nedvěd. Poté jsme se mohli těšit na spoustu hudebních výkonů v podání sester Andělových, rumburské skupiny Náhodou, ve Výběžku známé kapely Kabát revival. Hvězdou večera, na kterou mnozí z nás čekali, byl Xindl X. Večer uzavřela rocková skupina We and Angels.

Já jsem se těšila na mé oblíbené Kabát revival, kteří mě jako vždy nezklamali, a po skončení jejich koncertu jsem celou scénu pozorovala spíše z povzdálí. Bylo vidět, že si užívají jak mladí, tak starí. I přes fakt, že v ten samý víkend probíha-

ly slavnosti rumburské, se u nás sešlo plno lidí. Neděle patřila převážně dětem, čekala na ně dětská olympiáda a promítání filmů v místním kině. Víím, že uspořádání takových slavností dá pořádné úsilí, a tak si myslím, že našim pořadatelům patří velký dík. Už se těšíme na příští rok.

-Maky-

Raubíř Ralf - Wreck-It Ralph

Pohádku Raubíř Ralf jsem nedávno viděla v televizi a ihned mě zaujala a donutila mě si sednout a dívat se. Ponořila jsem se do děje plného dobrodružství, kamarádství, odvahy ale i lstí a nenávisti.

Příběh se odehrává ve světě starých automato-
vých retro her a vypráví o záporákovi Ralfovi ze
hry Opravář Felix Junior, na jeho cestě k lepš-
mu já. Ralf má ve hře za úkol ničit dům, ve kte-

rém bydlí všichni obyvatelé jeho hry. Naopak jejich hrdina Felix po něm opravuje napáchané škody, a proto ho všichni milují. Ralfa už ale nebaví být nenáviděn a odstrkován, chce být také milován jako Felix a rozhodne se opustit svoji hru a získat metál za hrdinství a dokázat, že i on může být kladas. Krátce po jeho odchodu začne postavičkám z jeho hry chybět a Felix se rozhodne také odejít a Ralfa najít. Ralf se dostane do moderní střelčky Hero's Duty, ve které musí postřílet všechny „Sajbrbrou-

ky“; aby dostal svůj vysněný metál. Svůj úkol zvládne a metál získá, ale při útěku se k němu do záchranného modulu připojí vetřelec, jeden z těch strašných brouků. Ralf zpanikaří a místo do svého světa zabloudí do roztomilé hry Cukrkáry, kde brouk uteče a Ralf si myslí, že se nadobořil ztratil v lázni čokolády. V Cukrkárách je všechno z cukrovinek a hlavní prioritou jsou závodily v cukrových autíčkách. Pomalu se rozkoukává a narazí na malou rebelku Vanilopku von Schweetz, která trpí tzv. pixlexií. Vanilopka by si strašně přála závodit, a tak ukradne Ralfovi jeho metál, díky němuž se dostane do závodu, ale také do maléru. Král Cukřík, který v Cukrkárách vládne, nedovolí Vanilopce odstartovat, tvrdí, že je CHYBOU a chyby závodit nesmí. A tak vydá příkaz, aby je zatkl, jim se ale podaří uniknout a schovají se v sopce z dietní coly. Ralf chápe, jak se Vanilopka cítí, protože i on je v podobné situaci, a rozhodne se jí pomoci v závodu vyhrát. I pro něj to bude odměnou, protože za vítězství získá zpět svůj metál. Stanou se z nich partáci a později i přátelé. V den závodu, když dolaďují poslední úpravy, se králi konečně podaří je najít, vysvětlí Ralfovi, proč je tak důležitý, aby Vanilopka nezávodila. Dá mu za úkol jí v závodu zabránit. Má mu Ralf věřit? Na důkaz důvěry mu vrací jeho metál a zmizí. Ralf ve snaze vyhovět králi, pomoci Vanilopce a hlavně sobě svoji přítelkyni zradí a zachová se jako skutečný záporák, zničí její cukrkáru a odchází. Mezitím se na scéně v Cukrkárách objevuje Felix se svou novou přítelkyní, seržantkou Calhoun se hry Hero's Duty, a hledají jak Ralfa, tak i vetřelce, který s ním přicestoval. Na jeho nalezení závisí celý osud herního centra. Ralf po návratu do své hry zjišťuje, že je vše jinak, nikde nikdo není, až na posledního obyvatele domečku: „Všichni odešli, po tvém útěku odešel i Felix a lidi z herního centra nás brzy odpojí!“ vysvětlil. Ralf se zadíval ven z hracího automatu přes nálepkou „rozbitá hra“ a všechno si vyčítal. Všímal si ale zvláštní věci. Venku v herním centru vidí automat Cukrkár a hlavní postavičkou na jeho straně je právě Vanilopka. Tak jak může

Povodně 2013 v Ústí nad Labem

Během letošních povodní jsem byla v Ústí jelikož jsem byla opět nemocná. Díky tomu, že už delší dobu nebydlíme v centru, se mě osobně povodně dotkly jenom tím, že okolo našeho paneláku projíždělo pětikrát více autobusů, kamionů a samotných aut nespočet. Spousta mých známých však takové štěstí neměla, bylo mi to opravdu líto. Několik mých kamarádů jsou dobrovolnými hasiči, a tak mě napadlo s jedním z nich udělat rozhovor. Na místo rozhovoru jsem si vyslechla příběh a snažila se ho nějakým způsobem zachytit. Víím, že celý týden strávili v hasičské stanici a mnohdy byli natolik unaveni, že spali na zemi a bylo jim to takřka jedno. Podle mě si zaslouží obdiv a uznání, protože kdyby jich nebylo, škody by byly mnohem větší a více lidí by bylo nešťastných.

Dne 1. 6. 2013 ve 14 hodin byl vyhlášen 3. povodňový stupeň pro SDH (sbory dobrovolných hasičů), kdy hasiči museli začít stavět barikády z pytlů naplněných pískem. Nejvíce poškozené byly tou dobou Olšinky a jiné malé okolní vesničky, zde jsme začali. Odtud jsme byli v 19 hodin přesunuti k „Labské baště“ (restaurace poblíž zdymadel) stavět protipovodňové hráze. Druhý den v 9 hodin ráno začala voda prosakovat pod mostem Edvarda Beneše, kde jsme celý den „pískovali“ a stavěli protipovodňovou hráz i u hl. nádraží. Do dvou do rána se udržoval jen jeden průjezd, po druhé hodině ranní byl most uzavřen a Střekov se tak stal nepřístupným.

K tomu protipovodňové stěny začaly protékat, jelikož nevydržely vysoký nápor vody a začaly se prohýbat. Povodně trvaly sedm dní, přičemž každým dnem voda stoupala. Nakonec vystoupala až do výše 10,5 metru. Protipovodňové stěny ale měřily pouhých 10 metrů. Voda, která se odčerpávala, putovala zpátky do Labe. Na před-

městí vytékala spodní voda, kterou jsme také museli odčerpávat kvůli evakuaci Střekova a posledním autobusům. Okolo obchodního centra Fórum se vylila řeka Bílina, a tak zaplavila kru-

Návrat domů po sedmi dnech

hový objezd ve směru Trmice a okolí hlavního nádraží, kde se spojovala s Labem. K odstranění vody jsme používali čerpadlo PS 12 a plovoucí čerpadlo. Po povodních se od 1. června do 4. července odklízelo bahno a trosky z poškozených domů a okolí. Utonulo osm lidí a nespočet jich přišlo o své domovy ať už dočasně

nebo napořád. Těmto lidem nepomáhali jen hasiči, ale i pracovníci z červeného kříže. Povodní využili zejména někteří romští spoluobčané k rabování, bohužel skoro nikdo nebyl potrestán. Při povodních pomáhalo okolo 100 hasičů, hasičské sbory SDH: Střekov, Telnice, Boštětice, Velké Chvojno, Mojžíř, Ústí nad Labem 2, Chabařovice, Velké a Malé Březno. Na pomoc přijížděli i lidé z okolních měst, například vojáci z Liberce, kteří zde byli ubytováni v jedné

ze základních škol. Škody napáchané povodněmi jsou u nás stále aktuální, naše nově zrekonstruované hlavní nádraží utrpělo snad největší škody, jelikož se nachází v záplavové zóně stejně jako ústecký přístav, autosalon, kovošrot, celní správa a okolní pozemky.

-Layly- a Marek Zítka

Stříbření v Kutné Hoře

V 15. století, za vlády Václava IV. byla Kutná Hora v největším rozvoji. Těžilo se tu stříbro a razily první české mince.

Akce z názvem Stříbření byla na programu od pátku do soboty (24. - 25. června 2013). Hlavní program byl v sobotu, kdy okolo desáté hodiny přijíždí král s průvodem před chrám svaté Barbory. Po mši svaté a přivítání občanů se král přemísťuje a probíhá na jeho počest slavnost. A tak jsem sledoval kejklíře, rytířské boje a poslouchal dobovou hudbu. Prošel jsem mnoho stánků s občerstvením, které také charakterizovalo dobu. Celá slavnost končila o půlnoci, kdy na kaskádovitých zahradách vypukl ohňostroj. Po celou dobu slavnosti probíhala prohlídka dolu.

Tato akce se mi velice líbila, každý, kdo má alespoň trochu rád naše dějiny nebo těžbu stříbra, by ji měl určitě navštívit.

-Alty-

Léto

-Layly-

V létě nebyl večer, kdy bych seděla doma a kousala se nudou. Na každý den jsem měla plán, každý den jinak začínal, jinak končil. Sice jsem málokdy věděla, jestli je neděle nebo sobota, ale aspoň jsem ty dny vnímala, čas nehrál roli a nemusela jsem být brzo v posteli.

Přes rok se vše vleče pořád dokola, do školy, ze školy, úkoly, víkend, takzvaná rodinná pohoda. Víkend vždy uteče, že se ani nestačím podívat na nedělní pohádku a už zase jedu na intr. A tak je to pořád. Pátek jako by nebyl, aby taky byl, když si ho užívám jenom pár hodin, v sobotu dospívám celý týden, na oběd vstávám a už zase letím ven. Vracím se večer, ztrácím pojem o všem, padnu na postel a zase spím. Jako bych chtěla všechno zaspát a probudit se o prázdninách.

O prázdninách jako by rozum ode mě utekl, jako by se za hloupost převlékl. Nemyslím na nic a nebo myslím moc, řešení nenacházím, vracím se v čase každou noc. Prázdniny, to je období, kdy si chci splnit sny, proto kývnu na nabídku každé příležitosti. Období, kdy to ani nejsme my, jdeme do všeho naplno, chováme se jako blázni. Nekonečný strach, co vlastně bude po prázdninách, nahradí jistota jménem škola.

BÍLÁ VRÁNA

Bílá vrána je název filmu, který 10. října zhlédli žáci naší školy v rámci projektu TÝDNY PRO DNY DUŠEVNÍHO ZDRAVÍ. Jednalo se o celorepublikovou akci, kterou v Rumburku pořádala Agentura Pondělí. Film byl promítán v kostelíku Na Kopečku, kde nám sice byla zima, ale přesto jsme nelitovali. S dojetím jsme sledovali příběh rodiny, která se musí často stěhovat, protože otec je voják. Pro teenagera Thomase není vůbec jednoduché se začlenit mezi ostatní, najít si kamarády, protože navíc je jeho bratr Charlie autista. Tvůrcům filmu se podařilo citlivě ukázat, jak těžký život má rodina, jejíž dítě je jiné. Kolik skutečných starostí jim přináší soužití s takovým dítětem a o co víc jim to stěžuje nepřátelské a nesnášenlivé okolí. Rodiče svého syna přijali, Thomas ne. Svého bratra ve skrytu duše nenávidí, denně si přeje, aby byl Charlie normální. Ale nejde to. Charlie žije ve vlastním světě.

Maminka čeká dítě a její těhotenství je rizikové, proto teď musí Thomas přebrat za matku spoustu povinností, musí se o Charlieho starat.

A protože láska hory přenáší, vždycky to bude cit, který jediný na světě dokáže divy. A láska v téhle rodině sídlí. Navíc potká Thomas Jackii, která má srdce na správném místě. Kdo jste s námi nebyli, určité se na film podívejte, stojí za to!

■ Ti, co se starají o své postižené blízké, to nemají vůbec lehké. Autista Charlie musel být stále na očích. Sám si neuvědomoval, co je správné a co ne. Thomas si na konci filmu uvědomil, že Charlie nebude nikdy normální, a tak ho začal tolerovat.

P. Rulc, 2.S

■ U filmu mě napadlo, jak se můžou rodiče starat s úsměvem o postiženého kluka celý den už napořád. Asi to bude tím, že jsem stále ještě mladý a na děti nemyslím, tudíž necítím ani mateřské pouto. Neumím si představit, že bych se musel po zbytek života starat o dítě a neměl čas na sebe ani na kamarády. Jaké to je pro rodinu žít s pocitem, že dítě nikdy nebude žít normální život, protože si nenajde lásku, nebude mít svoji rodinu, nikdy nebude soběstačný. Ale na druhou stranu je zase obdivuji, že se dokázali tolika věcí vzdát, jen aby mu ten život aspoň trochu vylepšili.

T. Rys, 2.S

■ Film, který jsem dnes viděla, mě pravdu ohromil. Obdivuji ty lidi, kteří se dokáží starat o někoho, kdo trpí autismem. Musí to být velice obtížné a vyčerpávající, jelikož se takovému člověku musíme více věnovat. Napadlo mě, že bych měla být vděčná za to, co mám a jak žiji. Mít třeba takovou sestru, tak by mi trvalo dlouho, než bych se s tím srovnala. Proto tolik obdivuji Thomase. Je krásné, jak se po tom dokázal postarat o Charlieho. Když k nám v polovině filmu promluvil jeden klient Agentury Pondělí, bylo to velmi zajímavé. Nikdy jsem se s takovým člověkem nesetkala. Jakmile přede všemi začal mluvit, opravdu se mě to dotklo u srdce. Šly mi až slzy do očí. Určitě bych byla velmi ráda, kdybychom se zase někdy šli na nějaký takový film znovu podívat. Tyto filmy jsou pro mě mnohem zajímavější, než nějaké horory. I když mi je takových lidí líto, vím, že mohou žít krásně, i když mají svůj svět. Tento film mě opravdu dojal.

N. Opltová, 2.S

■ Uvědomila jsem si, že mít v rodině někoho handicapovaného autismem nebo jinak postiženého je docela těžké. Je to hlavně těžké pro rodinu, musí se o něj starat, hlídat ho a dávat na něj pozor... Tak jsem ráda, že naše rodina je zdravá.

K. Jandová, 2.S

■ Film byl velice zajímavý. Obdivuji maminku, která se za každou cenu chtěla postarat o svého Charlieho, který byl autista. Líbily se mi odměny ve formě hvězdiček, které dostával. Jeho bratr Thomas to zvládal opravdu těžce, ale nakonec mu pomohla jeho přítelkyně, aby si uvědomil, že se Charlie nezmění a autistou bude do konce života. Uvědomila jsem si, že jsem naprosto šťastný člověk. A i přes rodinné problémy a spory, jsou na tom lidi mnohem hůř. Nemluvím jen o Charliem, ale i o jeho rodině. Mě by štválo, kdyby na moji sestru „zíral“ celý obchod a sousedka neměla nic na práci, než kontrolovat, co se děje na naší zahradě. Mezi námi žijí různí lidé, kteří si myslí, že je jakýsi rámeček „normálnosti“ a lidé, kteří jsou „jiní“ budí velice velkou pozornost.

E. Moravcová, 2.S

■ Jsem vlastně vděčný, protože nejsem autista. Myslím si, že ti to mají hodně těžké, když spousta lidí je za to odsuzuje, ale oni za to nemůžou. Na druhou stranu autisté mají vlastní svět, neřeší ty problémy, které řešíme my, vlastně si dělají, co chtějí. I přesto jsem rád, že jsem zdravý. Podle mě by se těmto lidem mělo spíš pomoci. Další, co mě napadlo, je, že jeho bratr to také neměl jednoduché, když se mu spolužáci kvůli němu smáli nebo co s ním musel prožít. Ale jeho rodiče ho brali v pohodě. Myslím, že každý normální člověk by se měl zamyslet nad tím, že má být vděčný, že je zdravý, a když bude moci, může postiženým lidem pomoci.

O. Otáhal, 2.S

■ Nedokážu si představit, že bych mohla být autistkou nebo se starat o nemocné lidi. Není to vůbec jednoduché. Mamka pracuje v ústavu ve Vilémově. Někdy s ní jezdím do práce a pomáhám, takže vím, jak se někteří nemocní chovají a jak na co reagují. Ale být autista si vážně nedokážu představit. Rodina Charlieho to měla opravdu těžké. Jeho bratr Thomas to měl asi nejtěžší, protože se o něj musel starat a předtím se tím nějak nezabýval. Jeho přítelkyně byla velmi ohleduplná.

M. Černá, 2.S

■ Zprvu jsem nečekal takový zajímavý film. Ale po chvíli mě chytil. Zamýšlel jsem se nad tím, v jaké společnosti žiju. Jestli se to může stát i mně. Myslím, že není správné smát se někomu, když nevíme, co mu je. Nejprve bychom se měli zamyslet nad sebou. Jeho rodina se s tím vypořádala vcelku dobře ale stalo se, že nervy jeho bratra nevydržely. Chápal jsem jeho reakce. Thomasova přítelkyně byla velmi chápavá a podržela ho psychicky. Ani jsem nečekal, co všechno snese.

T. Altman, 2.S

■ Nikdy jsem nepřemýšlela, jak by to mohlo vypadat v rodině, kde je postižený člověk. Určitě to není nic lehkého jak po fyzické stránce, tak po psychické. Obdivuji lidi, kteří pracují s lidmi s postižením. Celkem mě zaujalo, jak paní Monika Uchytlová vyprávěla, že se klienti, kteří byli dříve v ústavu, naučili samostatnosti a dokážou se starat o domácnost. Mrzí mě, že jsou na světě lidé, co se postiženým smějí a ponižují je, asi nechápou, že za to nemůžou.

M. Pekárková, 2.S

■ U filmu mě napadlo, co bych dělala, kdyby moje rodina měla tento problém? Strašně moc obdivuji rodiče Charlieho, ale i jeho bratra Thomase. Ani nevím, jak bych to vnímala, kdyby můj malý bráška byl autista. Thomas měl velké potíže s tím, jak Charlieho vnímají lidé kolem něj. Přišlo mi všech líto, ale nakonec se s nemocí nějak vypořádali. Moje rodina už zažila hodně, ale tohle bych nezvládla. Sice čas hojí rány, ale tento problém je navždy. Film mi dal jiný úhel pohledu, za to jsem ráda, i když jsem občas nevěděla, bylo to zajímavé.

R. Lukášová, 2.S

■ Film mě nejen překvapil, ale otevřel mi oči. Myslel jsem, že to bude nějaká poučná blbost, ale jak se začal odehrávat děj, pochopil jsem, že když nějaký zdravý člověk řekne, že je na tom blbě, tak to vůbec nemusí být pravda. Autismus je určité postižení, ale nezáleží na tom, že ho dotyčná osoba má, ale jak se s ním jeho okolí smíří a jak se k němu chová. Je potřeba zachovat si klidnou hlavu a k postiženému zachovat určitý respekt. Ve filmu obdivuji rodiče a přátele autisty, že si vybrali cestu starat se o něj a nějakým způsobem s tímto problémem žít. Naopak mi připadalo trapné, jak se někteří hlupáci neumějí chovat. Závěrem bych chtěla říct, že film byl mimořádně zpracovaný, byla v něm spousta komických scén, ale i agresivity a hlavně pravdy.

L. Dokoupil, 2.S

■ Tak Thomas byl omezený svým postiženým bratrem. Nemohl jen tak jít ven, a když šel, tak s bratrem. Musel být pořád na pozoru, aby bratr neutekl nebo se neporezal o ostří nože. Kvůli postiženému bratrovi se mu ve škole smáli spolužáci. Takže respekt k Thomasovi, že to všechno vydržel.

P. Beneš 2.S

A co říci na závěr? Jen to, že se podepisuji pod vaše názory, lidé druháci. Film nás pobavil, tvůrcům se podařilo odlehčit některé momenty v životě rodiny s autistickým dítětem, které už dospělo. A tak jsme se často zasmáli komickým situacím. Nebyl to však výsměch. A to je velký rozdíl. S rodinou jsme cítili každým coulem, takže mnohým z nás se přinejmenším občas zamžil zrak. Tolik jsme si uvědomili a tolik cítili s těmi, kteří se narodili "jiní". I oni si zaslouží lásku, šťastný a naplněný život. Kdo z nás může s jistotou říci, že tam někde uvnitř se neskrývají mimořádně inteligentní bytosti, které však naplno ukážou světu své já až v jiné dimenzi!

-ŠA-

CHYBÍŠ MI

*Ležím v posteli, nemohu spát a je mi zima.
Myslím na to, jak bys mě mohl v náručí hřát.
Když ležím v posteli a přemýšlím o nás dvou,
zjistím, jak miluji tě moc.*

*Když se loučíme, už (teď) mi chybíš.
Odjíždíš a mně už hodně moc chybíš.
Dívám se, jak autobus mizí.
Už zmizel úplně a já se těším na naše další setkání.*

*Scházíme se znovu, ale jen na chvíli.
Musíš odjet, abys byl doma brzy.
Opět se loučíme a už mi zase chybíš.
Jdu domů a dívám se, jak se autobus ztrácí.*

*Myslím na tvé oči, které se na mě dívají.
Myslím na tvé ruce, jak mě objímají.
Myslím na tvé rty líbající mě.
Myslím prostě na tebe.*

*Když se na mě podíváš, cítím, jak mě odzbrojíš.
Usměješ se, mé srdce zakopne a dech se zastaví.
Políbíš mě, mé srdce začne běžet maraton.
Když se na mě díváš, usmíváš a líbáš mě, jsem v nebi.*

*Pořád na tebe myslím,
vidím tě pokaždé, když zavřu oči.
Chybíš mi tak moc, až to bolí.
Dala bych všechno pro to tě spatřit.
Najednou jsme spolu, a proto tahle báseň končí.*

-Šmudla-

MŮJ SONET

*Žena a muž jsou spřízněné duše
patří k sobě jak pán Bůh dal,
srdce jí jen pro něj tluče
on jí věrnost přísahal.*

*Však přijdou i jiné ženy
na to si holka pozor dej,
zlé časy jimi podpořeny,
na nevěru se nedívej.*

*Žena chce život muži dát
lišit se od něj i podobat,
její srdce je v jeho rukou.*

*Láska uzamčená v jejím srdci
chce ho v noci objímat,
jejich děti jsou malí kluci.*

E. Moravcová, 2.S

ILUZE

*Už zase sluneční světlo proráá mraky.
Už zase vidím oblohou poletovat ptáky.
Ani lístek se s větrem nepohnul,
když vítr znavené utíchl.*

*Každodenní shon ponurého města,
jako by nedokázal ustát.
Jsem věčně nespokojený divák.
Neříká mi nic to, na co se tu dívám.*

*Kritika v sobě živím strachem.
Co se to stalo s mým světem?
Vzpomínky zachvějí celým mým srdcem.*

*Jako by všechny mé otázky byly zbytečné.
Byla to jen iluze?
Nezměnilo se město, ale člověk v něm.*

-Layly-

PERLIČKY

Z HODIN ODBORNÉHO KRESLENÍ

- ★ P. učitelka: „Dnes budeme vybarvovat mandaly.“ Dominik: „No tak to bude zajímavý, naposled jsem vybarvoval ve školce.“
- ★ Paní učitelka nám dovolila poslouchat při kreslení hudbu. Po asi hodinovém vybarvování jsem přes celou třídu zařvala: „No tak, tohle děti ve školce vybarvují za trest!“ Nebylo to ale naschvál, měla jsem hudbu ve sluchátkách na plné pecky. Myslela jsem si, že mě uslyší pouze Dominik. Když se po celé třídě rozlehl smích, uvědomila jsem si, že mě slyšeli všichni. A tak jsem si sundala sluchátka.

Z HODIN ČESKÉHO JAZYKA

- ★ Komédie má důvod zeslepit špatné téma.
- ★ V baladě vystupují nepřírozené bytosti.
- ★ Karel Havlíček Borovský napsal: Křest krále Jaroslava, Kytici a Babičku (budoucí maturant má výborné znalosti).
- ★ Učitelka diktuje:... líčit si líčka líčidly, žák píše:... líčit psi víčka líčidly.
- ★ Četli jsme slohové práce. Můj spolužák čte svou práci a jeho čtení se vleče. Nikdo nemá ani ponětí, o čem vlastně píše. Paní učitelka vydechne a prohlásí: „To je nuda, chcípnu z toho!“ Řekne spolužákovi své výtky a žák pokračuje. Když práci definitivě dočte, má k práci paní učitelka ještě pár kritických připomínek, na což žák odpoví: „Já nejsem žádnéj slohař!“
- ★ Paní učitelka vysvětluje, co jsou to synonyma, a chce uvést příklad. A tak se ptá třídy: „Jak byste pojmenovali ženu, která je zlá, ošklivá, rozcuchaná a nikomu nepřeje nic dobrého?“ Rozespálý Patrik praví: „Tchýně!“

Z HODIN MATEMATIKY A EKONOMIKY

- ★ $\alpha = 28\%$ (to je stojka).
- ★ $\alpha = 28^\circ\text{C}$ (pěkně vedro).
- ★ Hmotná potřeba je sex nebo spánek po sexu, nehmotná potřeba je dům nebo potřeba jíst. Podmíněná sociální potřeba je jít na WC - nelze ovlivnit.

VESELO JE I V OSTATNÍCH HODINÁCH

- ★ Fe je feníkl.
- ★ P. uč.: „Patriku, a co jsi dělal za brigádu?“ Patrik: „Já jsem myl nádoby.“ P. uč.: „A co jsi za to dostával?“ Patrik: „Nemusel jsem žehlit.“
- ★ Tomáš: „Paní učitelko, můžu prosím na záchod?“ P. uč.: „Ne, nemůžeš, Tomáši, máš chodit o přestávkách.“ Tomáš: „Když paní učitelko, já o to často nežádám.“ P. uč.: „Co že nezvládáš?“
- ★ Pan učitel se ptá Lucky, jestli umí péct a Lucka odpovídá: „Péct moc neumím, buď to mám připálené, nebo syrové,“ když se najednou ze zadních lavic ozve: „V tom případě jsi nepoužitelná pro vztah.“
- ★ Jedna milá spolužačka se vtipně přerekla. Cituji: „Největší plat by měli dostávat popelníci!“ Samozřejmě myslěla popeláře.

Perličky vybrali:

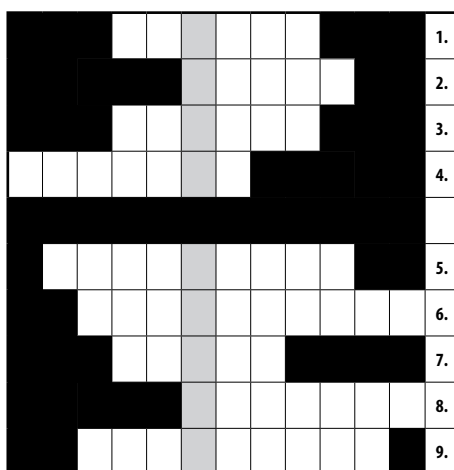
-Dom-, -Layly-, -ŠA-, -SY-, -SV-, -Krejčovic-

Takto vypadaly kabiny na konci školního roku. Někteří kantoři pracovali v opravdu krutých podmínkách!

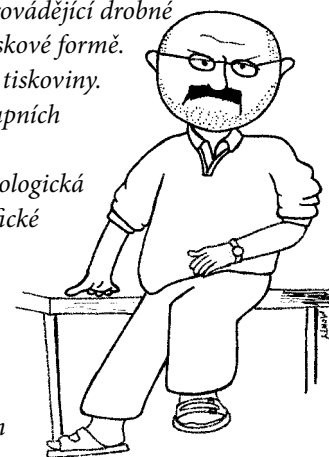
POLYGRAFICKÁ HŘEBENOVKA

V tajence hledejte námět jedné z anketních otázek v tomto čísle Bezevšeho.

Hřebenovku sestavili: -ŠA-, -iša-

1. Umístění stránek na tiskovém archu.
2. Druh tiskové techniky.
3. Periodická tiskovina.
4. Pracovník provádějící drobné úpravy na tiskové formě.
5. Příležitostné tiskoviny.
6. Jedna ze vstupních periférií.
7. Druhá technologická fáze polygrafické výroby.
8. Základní knihařský stroj.
9. Oprava chyb a technických nedostatků.

Kresba: -Monty-

Využití rovných a volných linií v kresbě / Barbora Šudová, I.P

Přijďte se podívat do polygrafky

Na loňské úspěšné exkurze 9. tříd ZŠ navázala naše škola i v letošním roce. Nabízíme ucelenou prohlídku odborných učeben, kde se žáci mohou seznámit s nejno-

vější verzí počítačů Apple Macintosh, profesionálními programy pro úpravu textu, obrazu a elektronickou montáž, počítačově řízeným tiskovým strojem včetně principu tisku a v neposlední řadě i s ručním zpracováním knihařských výrobků.

Délka exkurze se pohybuje na základě dohody v rozmezí jedné až dvou hodin a ideálním počtem je skupina do 15 žáků.

V případě zájmu o exkurzi kontaktujte:

**Ivo Šabata, telefon 412 333 296
nebo e-mail sabatai@sosmzp.cz**

25. 09. 2013 - Základní škola Dolní Podluží s Mgr. Pavlou Soškovou ↑
23. 10. 2013 - Základní škola Jiříkov s Ambrožem Dunkou, DiS. ↓

Ivan Malejovský

profesionální vizážista/make-up artist
a oděvní stylistka

Vám nabízí tyto služby:

MAKE-UP STYLING

- Styling a kompletace outfitu na focení
- Poradenství při nákupu

DOPLŇUJÍCÍ SLUŽBY

- Půjčování bižuterie, šátků a jiných módních doplňků

Kontakt: 776 409 166
Kadeřnický salon Na Pražské, Rumburk

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

12. 12. 2013

23. 01. 2014

OD 9.00 DO 16.00 HODIN

STŘEDNÍ **ODBORNÁ ŠKOLA** MEDIÁLNÍ
GRAFIKY A **POLYGRAFIE** RUMBURK

Jiříkovská 840/4, 408 01 Rumburk ■ telefon 412 332 320, 412 332 072 ■ info@sosmgrp.cz

POLYGRAF (MÉDIA / GRAFIKA / REKLAMA)

34-41-M/01

Obor je zaměřen na všestranné znalosti z oblasti polygrafické výroby počínaje počítačovým zpracováním obrazu a textu, přes produkční tisk včetně metod vyhodnocení jeho kvality, až po dokončovací zpracování tiskovin. Součástí výuky je stanovování cenových kalkulací a optimalizace technologických postupů.

REPRODUKČNÍ GRAFIK PRO MÉDIA

34-53-L/01

Náplní oboru je získání dovedností v oblasti zpracování textů, obrazových předloh, tvorby grafiky a designu tiskovin a elektronické montáže prostřednictvím nejmodernější počítačové techniky na platformách PC a Mac. Žáci kódují a zpracovávají webové stránky a tvoří multimediální prezentace.

TISKAŘ NA POČÍTAČOVĚ ŘÍZENÝCH STROJÍCH

34-52-L/01

Žáci získávají základní znalosti a dovednosti v oblasti tiskových technik při obsluze počítačově řízených tiskových strojů. Dovedou objektivně vyhodnotit kvalitu tisku a mají přehled o používaných polygrafických materiálech - znají jejich sortiment, vlastnosti a jejich praktické využití.

REPRODUKČNÍ GRAFIK

34-53-H/01

Práce na počítačích platformy Mac i PC při ovládání grafických programů (Illustrator, Photoshop, InDesign, Acrobat Professional, CorelDRAW, Graphics Suite X3, QuarkXPress) a zvládání práce s typografií i grafikou při získávání dovedností v oblasti zpracování textů, obrazových předloh a elektronické montáže.

TISKAŘ NA POLYGRAFICKÝCH STROJÍCH

34-52-H/01

Náplní oboru jsou znalosti a dovednosti v základních tiskových technikách při používání, seřizování a běžné údržbě tiskových strojů. Připravují zařízení k tisku a dokážou objektivně vyhodnotit jeho kvalitu. Tiskaři jsou pracovníci, jejichž náplní je produkce tištěných materiálů s použitím tiskového procesu.

KNIHAŘ

34-57-H/01

Obor je zaměřený na dokončovací zpracování výrobků průmyslovým způsobem ve strojní knihárně. Absolventi jsou schopni obsluhovat nejen knihařské stroje, ale i kreativně zhotovit ruční vazby s použitím zdobných technik. Zhotovují alba, kazety, pasparty a učí se základům restaurování.

4
leté
obory
maturita

3
leté
obory
vyučení list

Zajišťujeme teoretické vyučování, odborný výcvik, polygrafickou výrobu, ubytování a stravování v jediném areálu.

Jediná státní škola v Čechách vyučující komplexně polygrafické obory.

www.sosmgrp.cz

BEZEVŠEH 40

■ **Vydává a tiskne:** SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 750 ks. ■ **Redakční rada:** Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), M. Kolaříková (Krejčovic), D. Pavlíková (YumeOokami), S. Suchý (Sam), P. Anděl (Peeter), P. Hires (Fry), O. Dudek (Monty), D. Budský (dom), L. Minaříková (Layly), M. Kvízová (Maky), M. Pekárková (míluš), N. Opltová (Niki), T. Altman (Alty), V. Bernart (Sakala), K. Brodinová (Šmudla), L. Krupičková (flexik), K. Reisinger (Charlie).
■ **Webdesign:** Ing. L. Pazderníková ■ **Technické a grafické zpracování:** I. Šabata